

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

*„nincsen üdvösség senki másban,
mert nem is adatott az embereknek
az ég alatt más név, amely által
üdvözülhetnénk”* (ApCsel 4,12)

*Üdvözítő született ma nektek,
aki az Úr Krisztus*

A TARTALOMBÓL

8

ERNST MODERSOHN:

A napkeleti bölcsek

18

NŐI CSENDES NAP PÁTYON

Benedek Julianna írása

20

TEOLÓGIAI ESTÉK

Alkohol a hívő ember életében

Óváryné Herpai Dóra előadása

**„Jöjj el [Urunk], hogy szabadíts meg minket!
Istenünk, állíts helyre minket, és ragyogtasd ránk
arcodat, hogy megszabaduljunk!” (Zsolt 80:3-4.)**

IMÁDSÁG

Aldott légy, örökkévaló Urunk, hogy Te ezt a világot úgy szeretted, hogy ideadtad a legdrágábbat, Fiadat, Jézust. Nem sok szeretnivaló volt a világban akkor sem, ma sem, Te mégis adtad. Igaz, őszinte szeretetből, nem a „hit-strébereknek, eminenseknek”, az ő megérdemeltnek gondolt érdemeikért.

Áldunk, Úr Jézus, hogy Te ebbe a megkerült világba hajlandó voltál eljönni. Istállóban születél – elképesztő! –; a rókának volt barlangja, az égi madárnak fészke, Neked sokszor nem volt szállásod. Otthagytad a mennymagas tiszta biztonságát, és itt értetlen gyermekeid sokszor hajléktalanná tettek. Te, az áldott orvos, nem nyitottál rendelőt valamely nagyváros luxusnegyedében, hanem fáradhatatlanul jártad Galilea, Samária, Júdea poros útjait, hogy aki találkozni akar Veled, gyógyulni Általad, megtörténhessen. Beszűkült emberi elmék nem értettek, félremagyaráztak, Te nem sértődte meg. Tudtad, mi vár rád, mégis vállaltad a küldetést. Tudtad, hogy a legszűkebb baráti, tanítványi körödből kerül ki feljelentőd, besúgód, mégis így szóltál hozzá: „Barátom”. A Gecsemáné-kerti drámai pillanatban hagytad, hogy megcsókoljon. Tudtad, hogy igaztalan vádak alapján elítélnek, kivégeznek, mégsem hátráltál meg.

Urunk, a ma világa bennünket, átlagembereket semmivel nem bátorít, sőt inkább sokkol: kilyukadó ózonpajzzsal, ökológiai katasztrófákkal, gazdasági ellehetetlenüléssel, általános nyomorral, háborúval, erősödő és kiterjedő terrorizmussal, bűnözések növekvő számával. A világnak rémhírek kellenek (minél nagyobb a baj, több a halott, annál inkább szenzáció, hírérték). Urunk, Te semmikor nem vártad el, hogy tömegek köszöntsenek betanult és ünnepi beszédekkel, blőd, tömjénező versikékkal. Te utánamentél a századik juhnak is, az elcsatangoltaknak is, mert Te senkiről nem mondtál le, Nálad nincs emberi selejt.

Urunk, kérve-kérünk, rehabilitáld számunkra újra Karácsonyt, ezt a drága ünnepet, és adj nekünk hiteles örömhírt, örökkévalót, maradandót. Békesség Fejedelme, járd át egész valónkat, és tégy újra emberekké, emberré lett Isten Fia, Jézus.

A napkeleti bölcsek alázatával, a pásztorok nyíltszívűségével, az agg Simeon töretlen hitével, a keserves sorsú Anna kiáradó örömeivel magasztalunk szüntelen. Az Isten szeretet, a szeretet soha el nem fogy. Immánuel, velünk az Isten. Ámen.

(Berkési Gábor karácsonyi imádsága)

A jászolban ki az ott

A jászolban ki az ott, kit imádnak pásztorok?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk Néked, ó, Krisztus Urunk.

Gecsemánében amott, éjjel ki fohászkodott?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk Néked, ó, Krisztus Urunk.

Kis hajlékban ki az ott, szolgaként ki fáradott?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk Néked, ó, Krisztus Urunk.

Golgotán, vajh' ki az ott, bűnünkért ki áldozott?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk Néked, ó, Krisztus Urunk.

Vajh' ki az, ki sírból ott harmadnap feltámadott?
Ő az Úr, csodák csodája, Ő az Úr, a Menny Királya!
Térdre hullva hódolunk Néked, ó, Krisztus Urunk.

Krisztus, a Király!

Krisztus a Király, nézzétek, feláll,
Hangosan kiált, halljátok a Királyt:
„Akinek lelke szomjasan ég,
Jöjjön énhozzám és igyék.
Hozzám jöjjetek, bennem higgyetek
És forrás támad, élő víz árad belőletek.”

Szívem Királya

1. Szívem Királya, érted
Sóvárgok szüntelen.
Jöjj, ó, ne hagyj magamra
Gyötrelmes éjeken!
2. Révpartra hogy érhetnék,
Ó, én bűnös, szegény,
Ha Te nem lennél vélem
A vészek tengerén?
3. Csak Benned van reményem,
Kőszálam vagy nekem,
Ínségben erős váram,
Halálban életem.
4. Te vagy egyetlen vágyam,
Szívem érted eped,
Teérted, drága, áldott
Megváltó szeretet.
5. Jöjj hozzám, jöjj örökre,
Uram, maradj velem!
Szívem utánad vágyik,
Sóvárog szüntelen.

(Triffa József)

Uram, ó, add, ha vándorutam

1. Uram, ó, add, ha vándorutam
Majd véget ér itt a borúban,
Elérjek Hozzád,
S Te fényes orcád
Hadd lássam én!
2. Ó, lásd, Uram, a szívem-lelkem
Feléd sóhajt nagy vággyal telten,
S a gyötrelemtől
Fájón kiperdül
A könnyem is.
3. Nézd, minden elhagy; üdvösségem
Te vagy csupán a földön s égen;
Sebem Te látod,
Könnyem szivárog,
S Te számolod.
4. El nem bocsátlak: e világon
Egyébre semmire se vágyom,
Csak áldj meg engem,
Csak elepednem
Ne hagyj, Uram!
5. Segíts az utamon erőddel,
Sok súlyos bűnöm mind töröld el!
Ó, végy föl engem,
Vigy az öledben
Az ég felé!
6. Ott álljunk üdvbe öltözötten
Én és szeretteim köröttem!
Uram, Tehozzád,
Hol fénylik orcád,
Vágyódom én.

(Wilhelmi Malmivaara)

NYILAS ZOLTÁN ESPERES IGEHIRDETÉSE

Isten érkezik

Adventet ünneplő gyülekezet, kedves testvérek! Felcsendült az Őszövet-ség nagy prófétájának szava, Isten kijelentése, az örömhír: „Egy hang ki-ált: Készítsetek a pusztában utat az ÚRnak!”, és szinte bele sem tudunk gondolni, fel sem tudjuk fogni, hogy újra itt van advent időszaka, újra várhatjuk az Úr érkezését. Újra mondhatjuk közösen: eljön az Úr, való-ságosan eljön. Újra fohászkodhatunk az első gyülekezet közösségével együtt, és mondhatjuk: „Jövel, Uram, Jézus!”

Advent időszaka a mi Urunk Jé-zus Krisztus eljövételének az időszaka szív szerint előttünk, de a történelem szemlélete szerint mögöttünk van. Mondhatnánk úgy is, hogy már eljött az Úr. Ez egy világ-os beszéd Isten részéről, nem hagy bennünket kétségben, tudhatjuk, kijelenthetjük, hogy mindaz, amiről Ézsaiás még csak prófétált, az meg-valósult. Hálások vagyunk azért, hogy így tekinthetünk Urunk Jézus Krisztusra, hogy benne valósultak meg, benne lettek Isten ígéretei ámenek. Hálások lehetünk Istennek azért, hogy amikor a próféták úgy szólnak, hogy el kell majd jönnie az Istentől való küldöttnek, a szabadítónak, aki közénk hozza az élő Istent, hogy bi-zonyosak lehessünk afelől, hogy Isten nem hagyott el minket, hanem velünk van – ez megtörtént, ami nemcsak eseménye, hanem üdvösséges esemé-nye ennek a világnak. Áldjuk Istent, mert eljött erre a földre!

Hasonlóan tele van a szívünk örömmel, hogy nemcsak arról beszélünk, hogy eljött az Úr, hanem hogy sze-mélyesen megérkezett hozzánk. Mert amilyen bizonyos, hogy Isten akarata megvalósult, ugyanúgy bizonyos Is-tennek az az akarata, hogy minden emberhez megérkezzen. Hogy nem csak általánosságban van velünk az Úr, hanem hogy velem van az Úr, ami-kor Isten ígérete nemcsak külső való-ságként igaz, hanem belső bizonyos-ságként is. Hadd mondjam úgy: ami-kor bennünk valósul meg Isten Igéje, amikor bennünk van az a történés, ami a világ kezdetén volt, hogy Isten világosságot gyújtott, csak most már

nem a nappalt választotta el az éjsza-kától, hanem bennünk választotta el a sötétet a világostól. Milyen jó, hogy elmondhatjuk, Isten így közeledik fel-lénk ma is Jézus Krisztusban.

Mi, akik itt vagyunk, egészen bizo-nyos, hogy advent másik két üzenete előtt vagyunk, térben és időben is. Előtte vagyunk annak – ahogy a mi szép énekünk mondja –, hogy látássá válik a mi hitünk. Ami egész egysze-rűen azt jelenti: amikor meglátjuk az élő Istent, amikor hozzá érkezünk, amikor meghalljuk: „Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevésen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe”, amikor utolsót dobban a szívünk, akkor is ott lesz az Úr. A leg-nagyobb fájdalomban, nyomorúság-ban, gyászban, vagy éppen szerettünk halálára való emlékezésben is legyen ez vigasz, hogy nem más fogad ben-nünket, nem más hív haza minket, mint az az élő Úr, akivel itt megismer-kedtünk, aki belépett az életünkbe, akiben van a mi üdvösségünk.

És ugyanilyen bizonyos, hogy eljön az Úr, hogy ezt a világot, ezt a gon-dokkal, bajokkal, nyomorúsággal, vi-szálykodással, kiskorúsággal, paráz-nasággal teli világot megfételje. El fog jönni, mert ezt ígérte. Ahogyan lát-tatok felmenni – mondja az angyali bizonyoságtétel –, úgy jön vissza, úgy érkezik meg, úgy mutatja majd meg hatalmát, erejét, úgy mutatja meg újjáteremtését. Eljön az Úr. Várunk, Urunk, Téged!

De miért van szükségünk Isten je-lenlétére?

Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írt első leveléből azt látjuk, hogy az

Lekció: 1Korinthus 5,1-8

Textus: Ézsaiás 40,3-5

„Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át! Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!

Mert megjelenik az ÚR dicsősége, látni fogja minden ember egyaránt. – Az ÚR maga mondja ezt.”

első gyülekezet élete, meg a mai élet között nem sok különbség van. A Ko-rinthusi gyülekezetről, amelyet Pál apostol plántált és az ő igehirdeté-sére tért meg Krisztushoz, amelynek azt mondja Pál, hogy „nem akarok másról tudni közöttetek, csak Jézus Krisztusról, róla is mint megfeszített-ről”, amely így indult el Krisztus út-ján, azt olvastuk néhány napja, hogy kiskorú, viszálykodó, pártoskodó, szakadozó. Most pedig azt, hogy pa-rázna. Hát ez nem adventi üzenet! Ez a valóság.

Mert nagyon szép, hogy a gyer-tyák figyelmeztetnek bennünket arra, hogy eljön az Úr, hogy velünk az Isten, de közben szembe találjuk magunkat az Isten Igéjével, amely a való életről beszél. Arról, hogy baj van. Arról, hogy nyomorúság van. Ar-ról, hogy bűn van ebben a világban. Nemcsak a szomszéd országban van háborúság, hanem itt is. Nemcsak eb-ben az országban, ezen a településen, hanem saját személyes életünkben is. Tele van az életünk bűnnel, akadály-lyal, teherrel, nyomorúsággal. Advent időszakában a krisztusi világosság, amelyet az adventi gyertya pislákoló fénye jelképez, erre mutat rá, hogy az életünkben mennyi minden elválaszt

bennünket az élő Istentől. Arra mutat rá, hogy mennyi mindent cipelünk, hordozunk teherként, bűnként. Arra mutat rá, hogy mennyire valóságos az, amit Pál mond, ami meghatározza a világunkat: a paráznaság, a hűtlenség. Meghatározza a világunkat a család, a szexualitás és a szexualitásban való visszaélés, romlottság, korrupció. Milyen döbbenetes!

A csobánkai evangelizáció *Ittész István* lelkipásztor testvérünk elmondta, hogy meghívták valahová ígét hirdetni, és amikor a szexuális bűnökről, a szexuális megkötöttségekről kezdett beszélni, felállt a helyi lelkipásztor, és azt mondta, hogy erről itt nem lehet beszélni. Ez a kultúránktól már idegen. Ez nem fér bele a korrekt beszédbe, ez nem PC beszéd. Nem fér bele, hogy beszélünk a bűneinkről. Nem fér bele, hogy beszélünk a romlottságunkról, hogy emberi életek pusztulnak bele, családok mennek tönkre, lesznek kiszolgáltatottak a szexualitás megfékezhetetlensége, korlátok nélkülsége miatt.

És van egy olyan világ, amely talán még szörnyűbb és még nehezebben érthető világ, számomra felfoghatatlan, elérhetetlen, de létező világ, ez pedig a *dark web*. Az internet sötét oldala, ahol minden emberi aberráció megtalálható, akár a szexualitás területén is. Nem is olyan régen még a Reformátusok Lapjában is foglalkoztak ezzel. *Bagdy Emőke* pszichológus elmondta, hogy az a kiszolgáltatottság, amiben felnőnek generációk, megnyomorítja az emberi kapcsolatokat, megnyomorítja a házasságot, az a fajta mély és mindent átjáró szándék, ami mögött csak egy valami lüktet, az ösztön, a kapni, szerezni, birtokolni, győzni, tönkretenni, megalázni, a másikon átgázolni akarás, a perc örömeért. Virtuálisan vagy valóságosan – baj van, nyomorúság van, bűn van.

Az apostol azt mondja, mindenki erről beszél, csak ti nem akarjátok ezt felfogni, megérteni? Csak mi nem akarjuk ezt felfogni, megérteni? Hogy azért kell érkezni az Úrnak, mert mocskok van ebben a világban?

Ézsaiás próféta, amikor körülbelül 2500 évvel ezelőtt megírja ezeket a

sorokat, arra figyelmezteti a fogságban levőket, hogy ne legyenek közönyösek a bűnnel szemben. Ne váljon számukra a hit rutinná. Újra és újra elmondja Isten figyelmeztetését, hogy Isten közbelép. Isten eljön. Isten érkezik, ott és akkor, amikor a szeretet meghidegül, ott és akkor, amikor elveszítjük a reményt, ott és akkor, amikor már nem számítanánk rá, mert azt gondoljuk, hogy ezzel együtt kell élni. Van valaki, aki érkezik.

Ez az Úr érkezik az úton. Ez most nem a karácsonyi vásár útja, nem a miénk, bent a Bazilika előtt, vagy kint Bécsben, sőt nem is az az út, amelyet a GPS készítene nekünk, mely inkább az akadályok elkerülésére mutat. Nem.

ten is készíti az Ő követét. Az Isten így szól a prófétán keresztül: „*Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. ... Jön már! – mondja a Seregek URa. ... Hamarosan vádat emel a varázslók, a házasságtörők és hamisan esküt tevők ellen*” – olvassuk a prófétánál.

Az Úr érkezik.

Testvéreim, mi mindannyian meghívást kaptunk a Krisztussal való találkozásra. Mi mindannyian meghívást kaptunk az Istennel való találkozásra. Valljuk meg előtte mindazt, ami elválaszt, mindazt, ami megbéklyózza az életünket! Valljuk meg Krisztus előtt a mi életünket, és hiszem, hogy akkor rálépünk az adventi útra, a

Isten Igéje szembesít most bennünket önmagunkkal, és azt mondja, hogy az akadályokat nem elkerülni kell, hanem félre kell tenni. Nem úgy, hogy nem beszélek róla, vagy nem is zavar, hanem bűnbánatot kell tartani.

Ne gondoljuk, kedves testvérek, hogy Isten a mi életünk kacskaringóihoz fog igazodni! Isten egyenesen akar megérkezni. Mindazt, ami az életünkben akadály, völgy vagy hegy, ami kanyarulat, le kell vágni, oda kell vinni. Isten érkezik, hogy az, ami megbénít, ami tönkretesz, ami halálba viszi az életünket, arra bocsánatot kapjunk.

Isten érkezik.

Mert amilyen igaz az, hogy advent böjtjében nekünk valóságosan készülni kell, ugyanilyen valóság az, amit Malakiásnál olvasunk, hogy Is-

te megbocsátás útjára, mert Isten Jézus Krisztusban érkezik, hogy tudd, hogy érezd és hogy valld: Veled van az Isten. Isten Jézus Krisztusban érkezik, aki magára vette minden terhet, hordozta életedet a keresztre.

Jézus Krisztusban érkezik, aki lát, aki jön, és aki ma is megszabadít. Ez az adventi evangélium, ez az adventi örömhír, hogy visszatérhetünk az élő Istenhez, meghallhatjuk az Ige szavát, és beteljesedhet a mi életünkben. „*Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át!*” Ámen.

(Az ige hirdetés elhangzott 2024. december 1-jén, advent első vasárnapján a pomázi templomban)

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

KARÁCSONY

Még advent sincs, de állnak a karácsonyi vásárok. Csupa csillogás, ragyogás. S minden vásár arra vágyik, hogy valaki mondja ki, melyik a legjobb közülük. Mindenki első akar lenni ebben a versenyben. Nézem a tévét, tudósít az egymás után nyíló vásárokról, de sehol nem látom Jézust. Sehol nem látom azt a személyt, akinek a születésnapját ünnepeljük. Nem is beszélnek Róla! Olyan lett Karácsony a világban, amire mindenki hivatalos, csak az ünnepelt nem.

Pedig Karácsonykor egy születésnapra vagyunk hivatalosak. Ha elmegyünk – márpedig mindenki elmegy, ki így, ki úgy, de ott van –, akkor illik ajándékot vinni az ünnepeltnek is. Vajon te milyen ajándékot viszel majd a születésnapos Jézusnak? Erre a választ talán sok, magát keresztyénnek valló ember sem tudja hirtelen a választ. Persze ha megáll az élet rohanásában, és elkezd gondolkodni azon, vajon ő mit adhat Jézusnak, biztosan eszébe jutnak dolgok. Én most csak egy ilyen ajándék lehetőségére szeretném felhívni a figyelmet: **A hálás szívedet add oda Jézusnak!**

Ugye van miért hálát adni?

S azt tudod, hogy az *adventi koszorú* Isten legnagyobb ajándékaira emlékeztet évről évre? S ezekért az ajándékokért aztán igazán hálás lehet a szívünk!

Maga a koszorú Isten jelképe. Kör alakú, és ahogy a körnek nincs kezdete és vége, úgy Istennek sincs kezdete és vége. Ő van. A gyertyák a koszorún tehát Isten ajándékaira emlékeztetnek. Ezek az ajándékok Istentől eredeztethetők.

1. gyertya: a *béke* gyertyája. Nem annak a békének, amit a világ adhat, fegyverek által, hanem annak a békének, amit csak Istentől lehet kapni. Béke, amit nem tud megzavarni és elvenni semmilyen külső körülmény. A lélek békéje ez.

2. gyertya: a *hit* gyertyája. Annak a csodálatos isteni ajándéknak, hogy személyes kapcsolat van az Úrral. Nem csak *Istenben* hiszek, azaz a létezésében, hanem én már az *Istennek* hiszek. Hallom Őt, és elhiszem, hogy amit mond, az a jó nekem, az az én utam, amin járnom kell.

3. gyertya: a *szeretet* gyertyája. Annak a szeretetnek az ajándéka, ami képessé tesz engem arra, hogy fontosabb legyen nekem a másik ember, mint én. Szeretet, ami nem csak azokat szereti, akik őt viszontszeretik, hanem áldozatot tud hozni az ellenségeiért is. Isten csodálatos ajándéka ez, amikor az ember meg tudja látni mindig a másikban azt, ami szerethető.

4. gyertya: a *reménység* gyertyája.

Azé a reménységé, ami nem csak itt ebben a világban látja a jövőt, hanem túllátva a síron, látja a Mennyet, mint reménylett dolog valóságát. Ilyen láttással csak Isten tud megajándékozni. S megteszi.

A négy gyertya tehát Isten négy olyan ajándékára emlékeztet, ami ha nekünk megvan (márpedig megvan), akkor boldoggá, békessé, kiegyensúlyozottá teszi ezt a földi életet. Igazán van miért hálát adni, s odavinni Jézushoz hálátelt szívünket.

De vannak helyi szokások, ahol egy **ötödik gyertyát** is tesznek az adventi koszorú közepére. Ezt a gyertyát szenteste kell meggyújtani, amikor már Jézus megszületett. Ez az ötödik gyertya Isten legnagyobb ajándékára emlékeztet: Megváltó született erre a világra.

Őt dolog, őt Istentől való ajándék, nem érdemekért, hanem szeretetből. Igazán megtelhet a szív hálával, s ezt a hálátelt szívet vihetjük oda Jézusnak születésnap ajándékként.

Hát tegyük ezt! S akkor nem fog ki maradni ezen a születésnapon sem az ünnepelt személye. Ott lesz, és örülni fog ennek az ajándéknak.

**Áldott, Jézussal együtt töltött
Karácsonyt kívánok mindenkinek!**

PÁLYI PÉTER LELKIPÁSZTOR

Miért éppen egy istállóban...?

Ilyenkor lassan elkészülnek a betlehemi jelenetet ábrázoló „életképek”, amiket mindenki oly szeretettel és áhítattal tekint meg. Elviszik oda a gyermekeiket és elmagyarázzák a szülők, hogy mi látható. A megszületett Jézuska a jászolban, körülötte szülei, aztán jönnek látogatóba a pásztorok és ott vannak a háromkirályok (akik valójában bölcsek, és ők nem az istállóban találkoztak Jézussal), s aki nagyon akarja mutatni a gyermeknek, hogy milyen sokat tud, még a nevüket is elsorolja: Gáspár, Menyhért, Boldizsár, pedig ezeket a neveket csak József Attila találta ki a vers kedvéért.

Jdilli kép, mert nincs meg az, ami minden istálló jellemzője. Ha a szagokat is éreznénk, gyorsan menekülnénk onnan szülők, gyermekek. Ahol Jézus megszületett, az egy valódi bűdös, piszkos istálló volt, ahova talán mi magunk se mennénk be szívesen.

Nagy kérdés ez: Vajon Isten miért egy ilyen istálló mélyén jött el ebbe a világba? Miért egy istállóban született Jézus? Nem tehetette volna meg az Úr, hogy egy aprócska szobát biztosítson valahol a faluban? Miért ez volt Isten akarata, hogy a Fia egy istálló mélyén szülessen meg?

Az emberi természet miatt. Mi emberek szeretjük tudni a másik emberről, hogy honnan jött, hova tartozik, hogy besorolhassuk őt abba az általunk felépített rangsorba, ahol értékeljük a körülöttünk levő embereket. Ki értékes, ki kevésbé értékes, sőt vannak ott bizony értéktelennek mondottak is. Bizony azért született Jézus istállóban, hogy senki ne mondhassa róla,

hogy Ő a „mi fajtánk gyermeke”. Senki ne mondhassa: „közülünk, vagy közülük való”. Ezért még a megvetett pásztoroknál is alábbvaló helyen született, mert Ő igazából senki máséhoz nem tartozik, mint Istenhez. Igen, még erre is gondolt az Úr, amikor Fiát elküldte ebbe a bűn átkától sújtott világba.

Fontos ez? Igen. Nagyon is fontos. Mit tesz Nátánael az első pillanatokban, amikor Jézus elkezd működését? Kategorizál: „Származhat-e valami jó Názáretből?” (János 1,46) Igen, Jézus azért született istállóban, mert Ő egyedül Istenhez tartozik. Nem tartozik senki máséhoz itt a földön, de így lehet igazán mindenkié. Milyen bölcs a mi Istenünk! Hála legyen érte!

Ezek után pedig mi lássuk be, milyen bűnös gondolatokkal vagyunk tele! Pedig nem így kellene ennek lennie. A szeretetnek kellene mindent irányítania, a másokért áldozatot vállaló szeretetnek, azaz Jézus Krisztusnak. Engedjük, hogy ezt velünk megtegye! ■

SIKLÓS JÓZSEF

Valahol a dolgok gyökerénél

E z e r n y i baj szakadt ránk:
küzdünk betegséggel, bűnnel, kudarccal,
pattanásig feszült idegekkel,
sebzett szívvel,
gondbarázdás arccal,
míg kormos ködben szétfoszlik a végcél...
pedig egy a baj, mint áramszünetkor,
egyetlen megszakadt kapcsolatban,
valahol a dolgok gyökerénél.

E z e r s z í n ű a gyógyulás is:
gyógyuló elme, szív, idegzet,
felszámolt múlt,
családi béke,
vállalt sors, új és tiszta kezdet,
s naponta fénylőben ragyog a végcél...
mert született egy Gyermeke Betlehemben,
egyetlen helyreállt kapcsolatként,
valahol a dolgok gyökerénél.

Karácsony éjszakáján
hajnalt ígér az éjféli!

A Psalmus kórus szolgálata Reformáció ünnepén

Október 31-én, Reformáció ünnepén Psalmus kórusunk
szolgált a pomázi ünnepi istentiszteleten

ERNST MODERSOHN

A napkeleti bölcsek

Új egyházi esztendőben vagyunk. Azt kívánjuk, hogy ez nekünk és szereteteinknek is *áldott legyen*. Hogyan lehetséges ez? Ha úgy teszünk, mint a napkeleti bölcsek.

A bölcsek keresték és megtalálták Jézust, s imádták Őt. Csak akkor lesz áldott ez az advent a számunkra, ha a jászolban fekvő Gyermekekhez fordulunk, ha hálát adunk a Golgota emberének. Ha ezt tesszük, hozhat bármit az újév, mindennek ellenére áldottak leszünk.

Milyen nagy utat tettek meg a bölcsek Keletről, hogy megérkezzenek Jeruzsálembe! Hetekig, talán hónapokig is utaztak a hatalmas, forró sivatagban. Mennyi fáradságot és nélkülözést, mennyi nehézséget küzdöttek le ezek a férfiak! Egyedüli óhaj és kívánság lelkesítette őket, hogy megtalálják a Messiást, az Üdvözítőt. Nem csodálatos ez? Milyen keveset tudtak róla ezek a bölcsek, mégis, ez a kevés is elég volt ahhoz, hogy útra keljenek, és eljussanak vágyakozásuk céljához. Mennyivel többet tudunk mi Jézusról a keresztyénységben, és mégis, milyen nagy közömbösség uralkodik az Üdvözítővel szemben! Tudjuk, hogy a kisgyermekként megszületett Jézus lett a Megváltó, aki drága vérével véghezvitte megváltásunkat, és mégis, ki törekszik arra, hogy megkeresse és megtalálja? Nos, ha mások nem is, mi annál inkább tegyük meg ezt! Ismerjük el Urunknak és parancsolónak! Milyen változás lesz akkor az életünkben! Ahogy Jézus világra jövele új időszámítást eredményezett számunkra, hogy minden évünket „Krisztus születése után” számoljuk, úgy lesz új időszámítás az életünkben is.

Akkor kezdődik teljesen új élet, ha Krisztus megszületik bennünk. Akkor minden addigi idő „Krisztus előtti idő” lesz. De most már a „Krisztus születése utáni” megváltozott időben élünk. Most már mi is együtt mondhatjuk Pállal: „Krisztus él bennem.” Volt-e már ilyen fordulópont az életedben, amely Krisztus születése előtti és Krisztus születése utáni időre osztotta az életedet? Ha ez még nem történt meg, akkor vigye véghez Isten kegyelme, hogy az új esztendőben mindnyájan megtapasztaljuk a bölcsek történetét, komoly keresésüket és boldog megtalálásukat. Ez a történet a mi történetünk is lehet, és kell is, hogy az legyen. Csak akkor lesz ez az új év áldott új esztendő számunkra!

„Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya...””
(Mt 2,1-2a)

„Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.”
(Mt 2,-2b)

Hogy történhetett, hogy ezek a Keletről jött személyek kereső emberek lettek? Izráel Messiás reménysége elterjedt a pogányok között a kereskedelmi és utazási kapcsolatok, valamint a zsidók Babilonban való tartózkodása által. Talán a Bálám szájából való prófécia is – aki egykor Isten áldott szolgája volt és azután olyan szomorú véget ért – tudomásukra jutott ezeknek a keleti embereknek. Bálám egykor így prófétált: „*Csillag jön fel Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből...*” (4Móz 24,17) Erre a csillagra vártak tehát ezek a távol-keleti csillagászok.

Isten senkiről sem feledkezik meg. Akiben keresés, kérdés és vágyakozás van, Isten csatlakozik ahhoz, és tovább vezet. Több világosságot ad neki. Így történt ezekkel a bölcsekkel is. Amint egy új csillag ragyogott fel az égen, megbizonyosodtak arról, hogy ez annak a jele: a várva-várt Király és Megváltó megérkezett. És azonnal útra keltek, hogy köszöntsék és imádják. Az isteni fénynek csupán egyetlen sugara jutott el a szívükbe; de ez a fény sugar arra ösztönözte őket, hogy elhagyják hazájukat és megkeressék Jézus.

Előttünk azonban nyitott könyv Jézus élete. Látjuk kisgyermekként a jászolban; húsvétkor felmegyünk a gyermek Jézussal Jeruzsálembe.

Elkísérjük az Urat vándorlásain mindenhol az országban. Követjük a Gecsemáné-kertbe és a Golgotára. Látjuk, hogy szenved és vérzik, és meghal a világ megváltásáért. Mindezt megtaláljuk leírva a Bibliánkban. Üdvösségünk tényei olyan egyértelműek és ismertek. És mégis, hol vannak manapság azok, akik komolyan keresik Őt?

Bizonyos értelemben minden ember kereső. Mindenki keres valamit, hogy abban megelégedést találjon. Az emberek a világban esztétikai vagy közönséges élvezetekben keresik boldogságukat. De semmi sem képes az ember szívét megelégtíteni, ami e világhoz tartozik. Goethe mondja Faustjában: „A kéjben vágyakozom a gyönyör után – és a gyönyörben vágyakozom a kéj után.” Igen, így van ez.

Az emberi szív mélységét semmi és senki sem képes kitölteni, csak egyedül Jézus. Ő azért jött, hogy nekünk

életünk és teljes békességünk legyen. Valóban Ő képes az emberi szívet teljesen és tartósan megelégtíteni. Amire a világ minden élvezete képtelen, arra Jézus képes. Ezért buzdít *Georg Weissei*: „Ő, Őt keressétek, hagyjatok el mindent ti, akik üdvösségre vágytok: Ő az Úr és senki más, aki üdvösséget adhat nektek.” Igen, benne mindenünk megvan örökre!

„Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.” (Mt 2,3)

Miért rettent meg Heródes? Mert azt gondolta: Ha új király születik, akkor vetélytársam lesz nekem is meg az utódomnak is, aki megfoszt minket a tróntól. És Jeruzsálem népe is nyugtalan volt a zsidók újszülött király hírére. Mert forradalomra és lázadásra, háborúra és vérontásra gondoltak. Természetes, hogy ez az újszülött király a trónra törne, és akkor ismét nehéz idők következnek. Akkor eljönnek a rómaiak, és vérbe fojtják a lázadást. Krízist eredményezett Jézus születésének a híre. Heródes azonnal állást foglalt ellene. Elhatározta a szívében, hogy a vetélytársat eltávolítja az útból.

Így van ez ma is. Ha a Jézusról szóló üzenetet hirdetik, azonnal krízis támad. Megoszlanak a vélemények. Azok, akik korábban egészen kegyes embereknek tűntek, megkeseredett ellenségei lesznek egymásnak. Hogyan lehetséges ez? Mindenki tudja, hogy Jézus Uralkodó. Igényli a helyet a szív trónján. De ez a hely már foglalt. Ezen ül az ember énje. Eddig kényelmes, önálló élete volt. Ennek most már vége? Nem! Az ő-ember védekezik. Ne kerüljön Jézus a trónra!

De hát nem zsarnok a saját énünk? Nem sodort már eddig is mindenféle bajba és kényelmetlenségbe? Nem sodort mindenféle igazságtalanságba? Minden teljesen megváltozik, ha Jézus foglalja el a trónt. Még senki sem bánta meg, aki átengedte neki az első helyet az életében.

Nem csodálatos ez? Nem elgondolkodtató? Azt kívánom, hogy mindenki, aki olvassa ezt, bárcsak elhatározná, hogy leváltja énje zsarnokát, és Jézust helyezi a helyére. Akkor bizonyosan áldott esztendőnk lesz. Mert „ahol Jézus az Úr, ott minden nap csodálatos.”

Persze ennek az a feltétele, hogy megfosztjuk az ént trónjától, hogy Jézusnak szenteljük magunkat, hogy Ő kormányozza szívünket és életünket. Átadtad-e már neki az uralmat teljesen a szíved és az életed felett? Ha még nem, akkor ne halogasd ezt egy nappal sem tovább. Károsnak minősül minden Jézus nélküli nap; nála nélkül minden nap elveszett napnak számít. De „*jobb egy nap a te udvaraidban*” – ahogy már a zsoltáros is kijelentette – „*mint máshol ezer*” (Zsolt 84,11). Mennyivel inkább így van ez, ha az Úrral közösségben töltjük napjainkat. Ez döntést igényel. Ez azonban olyan krízis, ami boldog élethez vezet.

„És [Heródes] összehívta a nép valamennyi főpapját és írástudóját és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie Krisztusnak. És azt mondták neki: A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: „Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik felőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” (Mt 2,4–6)

Milyen jól tudtak válaszolni a papok és az írástudók a király kérdésére! Egyáltalán nem kellett elgondolkodniuk a feleleten. Nagyon pontosan ismerték a Bibliájukat. Ezért tudtak azonnal felvilágosítást adni Heródesnek. Mikeás próféta szavai szerint a Messiásnak Betlehemben kell megszületnie.

Hogy örülhettek volna, hogy a Messiás – akire olyan régen vártak – megérkezett! Hogy elindulhattak volna köszönteni és imádni Őt! Hát nem így kellett volna gondolkodniuk? De nem így cselekedtek. Jóllehet Betlehem →

csupán kétórányi távolságra volt Jeruzsálemtől, mégsem tették meg ezt az utat. A napkeleti bölcsek hónapokig utaztak, hogy köszöntsék a Messiást, a jeruzsálemi papok még kétórányi utat sem vállaltak érte.

Nem bűnös közömbösség ez? Bizonyára. De nincs-e jelen ez a közömbösség manapság is a keresztyénségben? Olyan sokszor hallottuk már a jászolban fekvő Gyermekek és a Golgota embere történetét, hogy alig vannak hatással rájuk. Annyira megszokta a fülünk. Azt mondta egyszer valaki: Bárcsak úgy hallanám még egyszer a kegyelem szavát, amint először halottam. Ez kegyes kívánság. Legtöbbször már olyan sokszor hallottuk a kereszt szavát, hogy nem tudjuk még egyszer először hallani.

Hatott-e már rád igazán ez a szó? Ösztönzött-e már arra, hogy útra kelj Betlehembe, és meglásd azokat az eseményeket, amik ott történtek? Igen, Isten szeretetéhez is – ami Jézusban jelent meg – úgy hozzá lehet szokni, hogy már alig találunk benne valami különlegeset. És mégis, nem egészen rendkívüli, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte? Nem olyan áldozat volt-e ez, amit még senki sem vitt végbe a világon? És milyen meggondolatlanul és közömbösen megyünk el szeretetének áldozata mellett! Azt kívánom, hogy bárcsak kézen foghatnálak és megmondhatnám neked: Gyere, menjünk el együtt Betlehembe, mint a bölcsek!

Ne maradjunk olyan érdektelenek, mint ezek a jeruzsálemi papok! Történjen velünk is az ének szavai szerint: „Semmi sem kedvesebb nekem a földön, mint te, drága Jézusom!” És ha van közöttünk valaki, aki még nem jött Jézushoz, azt megkérem: Jöjj még ma, igen, még ma jöjj! Mondd el végre az Úrnak: „Köszönöm neked szívből ó Jézus, kedves Barátom, halálos fájdalmaidat, hiszen olyan jót gondoltál felőlem!”

„Miután meghallgatták a királyt, elindultak. És íme, a csillag, amelyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt afölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.” (Mt 2,9–10)

Amikor a bölcsek észlelték környezetükben a félelmet és a rémületet, amikor a zsidók újszülött királya iránt érdeklődtek, attól tartottak, hogy vajon nem hiába tették-e meg a hosszú utat? De milyen boldogok voltak, amikor a király hívatta őket és közölte velük, hogy a szent iratok szerint a Messiásnak Betlehemben kell megszületnie. Betlehemben! Hiszen az csupán két órányira volt Jeruzsálemtől. Akkor hamarosan célhoz is érhetnek, ha azonnal útra kelnek.

Elhatározták, hogy még aznap tovább indulnak. És íme, amikor kijutottak a városból, akkor az a csillag, amelyik hűséges vezetőjük volt hosszú utazásuk során, ismét megjelent az égen. Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. Most már tudták: jó úton járunk!

Hogyan történt, hogy Jeruzsálembé jöttek, ahelyett, hogy azonnal Betlehembe mentek volna? Ha a csillag volt a vezetőjük utazásuk első részében, hogy fordulhatott el,

hogy mégis eltévedtek? Nem volt a csillag mindig az égen? Úgy gondolom, addig bízták magukat a csillagra, amíg Palesztina határához értek. Akkor azt gondolták, hogy többé nincs szükségük rá, már nem tévedhetnek el. A királyt bizonyára a királyi várban és a királyi városban találják! Nem a csillagot követték, hanem az eszükre és az értelmükre hallgattak – és eltévedtek. Elkerülhették volna ezt a csalódást, ha egész úton a csillag irányítja őket. Megkímélhették volna magukat a csalódástól, ha hagyják, hogy a csillag vezesse őket.

De nemcsak erről van szó: Jeruzsálemi kitérőjük sok szegény gyermek életébe került Betlehemben. Ha nem mentek volna Jeruzsálembé, akkor Heródes semmit sem hallott volna tőlük, és akkor nem okozhatott volna borzalmas vérfürdőt Betlehemben. Itt látjuk, milyen súlyos következményekkel jár számunkra és mások számára is, ha hagyjuk, hogy az eszünk vezessen, ahelyett, hogy Isten bölcsessége vezetne és irányítana minket.

Ahogy a csillag vezette a bölcseket, úgy akar minket is irányítani a Jákóbból származó csodálatos Csillag, ahogy Bálám nevezte. Azért olyan fontos, hogy adjuk át neki életünk vezetését és – adjuk át magunkat Őnek. Az első megtették a bölcsek, a másodikat azonban nem. És ez végzetes volt. Ha átadtad neki a vezetést, akkor legyél is az Övé. Ne gondold, hogy bármilyen kérdésben magad dönthetsz és cselekedhetsz! Ha csak egyszer is elhibázod a váltóállítást, akkor életed vonata rossz vágányon halad tovább, és zsákutcába jutsz. Ezért tanulj itt a bölcsektől, add át a vezetést az Úrnak, és – add át neki önmagadat is. Ellenkező esetben szerencsétlenség történik.

„Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával...” (Mt 2,11)

Végre a célállomáson vannak! Hosszú út után végre célba érkeztek! De mit találtak? Szegény emberek kisgyermekét! A szegénység gyermekét! Ezért tettek meg ilyen hosszú utat? Nem voltak nagyon csalódottak? Nem, mert az alázatosságban és a szegénységben is meglátták elrejtve az isteni dicsőséget. Isten által megnyitott szemükkel felismerték ebben a gyermekben a világ hűn óhajtott Üdvözítőjét és Megváltóját. Megtalálták Őt, akit kerestek. Nem botránkoztak meg az Üdvözítő alázatosságán és szegénységén, mint olyan sokan. Az tény, hogy „nem is adott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek” (ApCsel 4,13). Ez a betlehemi kisgyermek lett a Golgota Embere, a töviskoronás Király, benne foglaltatik az üdvösségünk.

Aki bűnbánattal és hittel jön Jézushoz, az először bűnbocsánatot kap tőle. Kinek ne lenne erre szüksége? Mindannyiunk mögött bűnnel és vétkekkel tele múlt van. Ki tagadhatja ezt? Aki Jézushoz jön, bárki legyen is, annak Ő megbocsátja gonosztetteit, vétkeit és bűneit. És ha a bűn válaszfala megszűnik, ha semmi sem áll köztünk és Isten között, akkor mély béke tölti be a szívünket, olyan béke, amelyet nem adhat a világ, de elvenni sem tudja. Bé-

kesség Istennel! És ehhez mély, tiszta és szent öröm, teljes és tartós boldogság kapcsolódik.

És többet is kap, aki Jézust megtalálta: olyan barátot, akihez az élet minden helyzetében odafordulhat. Ő bizalmasunk és tanácsadónk akar lenni. Ínségeinkben panaszkodhatunk neki, és elmondhatjuk neki nehézségeinket. Ő meghallgatja imádságainkat. Neki semmi sem mellékes és jelentéktelen, ami az övét illeti. Az anyai szeretetnél is nagyobb szeretettel törődik övével és gondoskodik róluk.

Képtelenség néhány szóval kifejezni, mit jelent Jézus az övéinek, és amit kapunk Tőle és találunk Őbenne. Nincs olyan akadály az életben, amiben ne tapasztalnánk meg: Ő tud segíteni! És ahogy kegyelme és szeretete velünk van az életben, úgy tart velünk a halálban is. Megmondta – és Jézus tartja a szavát: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, én is ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből” (Jn 10,26–27). Biztonságban van az most és az örökkévalóságban, aki megtalálta Jézus, mint Megváltóját és Szabadítóját.

„...és leborulva imádták őt.”

(Mt 2,11)

A bölcsek a zsidók királyát keresték. És találtak egy szegény kisgyermeket. De ebben a gyermekben felismerték a világ Megváltóját, Szabadítóját. Ezért térdre borultak előtte, és Királyukként s Uruként hódoltak neki. A hit szemével Jézus alázatosságán és szegénységén át felismerték isteni lényét.

Nekünk vajon nincs-e sokkal könnyebb dolgunk, mint a bölcseknek? Most, miután Jézus mennybemenetele után az Isten hatalmának a jobbán ül? Nem sokkal könnyebb-e nekünk Őt királyként felismernünk, akiből továbbra is csodálatos áldások áradnak? És mégis olyan sokan vannak, akik keresztyéneknek mondják magukat, akik még nem fogadták el Uruként. Ezt azonban nagyon szükséges megtenniük! Ahogy a bölcsek leborultak a jászolban lévő Kisgyermek előtt és imádták, úgy kell nekünk is meghajolnunk előtte.

Senki sem kerülheti el, hogy elismerje Jézust. Meg van írva, hogy: „Jézus nevére minden térd meghajol, mennyieké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére” (Fil 2,9–10). Aki nem hajlik meg itt az Úr előtt, annak halála után, az örökkévalóságban kell ezt megtennie. De akkor már sírással és jajgatással. Mivel a hódolatnak akkor már nem lesz értéke. Akkor már túl késő lesz.

Volt egyszer egy római császár abban az időben, amikor a keresztyénséget már államvallássá tették, aki megpróbálta újra meghonosítani a bálványokba való hitet. Minden erejével azon volt, hogy ismét uralomra juttassa a pogányságot. Egyszer háborúba keveredett. A csatában halálosan megsebesült és összerogyva így kiáltott fel: „Tandem vicisti, Galilaeae”, azaz „Mégis te győztél, Galileai.” Haldokolva döbbsent rá, milyen balga volt a Jézus elleni harca. De ezt most már túl későn ismerte fel.

És milyen sokan fáljalják majd, hogy elmulasztották a kegyelem idejét anélkül, hogy Uruként ismerték volna el Jézus Krisztust! Hogy fognak siránkozni: „Bárcsak megtettem volna!” Nem balga dolog-e addig halogatni a hódolatot, amíg már nem lesz többé célja számunkra?

Aki átadja az uralmat Jézus Krisztusnak, annak jól megy a sora Jézus vezetése alatt. Mennyivel jobb ez, mint saját énünk zsarnoksága alatt lenni! Ezért, mivel tapasztalatból tudom, hogy teljesen megváltozik az élete annak, aki Királyának fogadja el Jézust, ezért mindenkit arra kérek, aki még nem ismerte el Őt: Ne halogasd ezt tovább! Legyen a mai nap Jézus imádása órája! Tedd királyoddá Jézust még ma! Tényleg megéri.

„Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.”

(Mt 2,11)

Nem üres kézzel jöttek a bölcsek. Azért mentek, hogy hódoljanak a zsidók újszülött királyának. A legjobbat hozták magukkal, amijük csak volt, hogy felszentelési ajándékként ajánlják a Királynak. „Ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.”

ARANYAT adtak Jézusnak. Milyen csodálatosan irányított és rendezett mindent Isten! Józsefnek és Máriának a gyermek Jézussal Egyiptomba kellett menekülniük – és a napkeleti bölcseknek ide kellett jönniük, hogy pénzt hozzanak az utazáshoz!

Mi mit ajándékozhatunk Jézus királynak? Talán azt mondd: Szívesen ajándékoznék neki aranyat; de szegény vagyok, két kezem munkájából élek, nincsen aranyom. És mégis ajándékozhatok neki aranyat, ha szegény vagy is. Az arany a Bibliában gyakran a hitnek, a tűzben megtisztított és hiteles hitnek a képe. Akárki vagy, gazdag vagy szegény, a hit aranyát ajándékozhatod a gyermek Jézusnak.

Néhányan úgy gondolják, hogy az ő helyzetükben ez nem lehetséges. De bizonyosan lehet. Gyakran foglalkoztatott egy ige, amelyet Pál a Filippi levél végén ír. Azt mondja itt: „Köszöntenek titeket a szentek mind, főként pedig a császár udvarából valók” (Fil 4,22). Tehát Néró császárnak – ennek a borzalmas és vérszomjas embernek – a házában is voltak szentek. Ha ez lehetséges volt, akkor bizonyosan ma is minden városban, országban és minden osztályban lehetséges!

Add a hited aranyát az Úr Jézus Krisztusnak! Bízd rá magad mindennel, amid van és mindeneddel, ami vagy, hitvestársaddal, gyermekeddel, jeleneddél és jövőddel! Ő boldogul minden akadályoddal és nehézségeddel. Ez egészen bizonyos. De ne csak egyszer, az önátadás órájában bízd rá magad, hanem bízzál benne mindenkor! Nem is sejtet, hogy teljesen megváltozik egész életed, ha megtanulsz bízni az Úrban. Eddig azt gondoltad, mindent magadnak kell elvégezned, hogy saját erődre vagy utalva. Mennyivel szebb lesz az életed, ha tudod: Saját vezetésed helyett az Úr Jézus Krisztus kezében vagy, ha minden nap és minden helyzetben így tekintesz rá: „Bízom benned, Uram Jézus, benned bízom egyedül.” Mondom neked, ha

Jézus mindent megtehet is, egy dolgot mégsem tehet, tudniillik csalódást okozni annak, aki bízik benne! Ez teljesen lehetetlen.

Igen, csodálatos dolog, ha az élet minden kérdésében van segítőnk, tanácsadónk, barátunk! Ha minden kérdésben hozzá fordulhatunk, megtapasztalhatjuk segítségét, jelenlétét, erejét, vigasztalását – mennyire gazdaggá, tartalmassá teszi ez az életet! Ezt nem sejtet és nem hiszed el, amíg nem jössz hozzá és nem bízod rá magad. Ezért kérek: Hozzad hited aranyát, bízod rá magadat. Nem fogod megbánni.

Amiket a napkeleti bölcsek a gyermek Jézusnak felajánlottak, azok voltak országuk legjobb termékei, a legértékesebb dolgok, amik hazájukban voltak. Aranyat, tömjént és mirhát ajándékoztak neki. Az ajándékoknak azonban mélyebb értelmük is volt. Az aranyat a Bibliában az igaz, kipróbált hit képeként alkalmazták.

És a TÖMJÉNNEK is megvan a jelentése. Ez az imádság képe. Mikor a bölcsek tömjént ajándékoztak a gyermek Jézusnak, ez az ajándék azt jelentette, hogy megilleti az imádság.

Imádság? Ó, attól félek, legtöbben nem is tudják, mit jelent tulajdonképpen az imádság. Aki még imádkozik – mert sokan vannak, akik már egyáltalán nem imádkoznak –, az többnyire csak kérő imádságot mond. Egészen bizonyos, ilyen az imák túlnyomó többsége. Akik bajba és zavarba kerülnek, akkor imádkoznak, azaz: akkor kérik Isten segítségét.

Ritkábbak a hálaadó imádságok. Amilyen nehéz gyermekeket hozzászoktatni a „köszönöm” szóhoz, úgy a hívőknek sem magától értetődő, hogy kifejezzék Isten iránti köszönetüket. Hányszor szólít hálára minket Isten Igéje: „El ne feledd, mennyi jót tett veled.” „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak és te dicsőítesz engem!” „Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását.” „Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat!” „Milyen jó hálát adni az Úrnak.” Ezekkel a bibliai szövegekkel Isten újra és újra felszólít minket, hogy ne felejtünk el hálát adni. Vajon miért? Mert olyan feledékeny emberek vagyunk.

Nos, ha olyan ritkán adunk hálát, Isten imádása még ritkábban történik. Isten imádasakor nem kérünk semmit, hálát sem adunk. Teljesen figyelmen kívül hagyunk mindent, amit szeretnénk vagy amit kaptunk. Kizárólag az Istennel való kapcsolatban mélyedünk el. Elgondolkodunk Isten nagyságán és jóságán, irgalmasságán és kegyelmén, amik a világ kezdete óta jelen vannak. És akkor dicsőítjük Őt, teljesen függetlenül attól, amit nekünk adott vagy velünk cselekedett.

Isten imádasával fejeződik be az az imádság, amelyre Jézus tanított minket: „Mert tiéd az ország, a hatalom és dicsőség mindörökké.” Az imádkozó már nem kér, nem ad hálát, elmerül Istenben és imádja őt.

Az ilyen imádsághoz azonban hozzátartozik – a csend. A mindennapok forgatagában könnyen és gyorsan el-

mondhatjuk kéréseinket és a hála szavát is az Úrnak; Isten imádsághoz azonban többre van szükség. Belső csendre és nyugalomra. És ezért történik olyan ritkán Isten imádása, mivel rohanó és nyugtalan időben élünk, amelyben alig tudunk csendesen elmélkedni Isten nagy tettein. Ezért áldozzuk az imádság tömjénét az Úrnak! Istenünk imádókat keres, így mondta ezt Jézus a samáriai asszonnyal való beszélgetésekor.

MIRHA. Miért vittek a bölcsek keserű mirhát a gyermek Jézusnak? Ennek az ajándéknak is mély értelme van. A mirha a szenvedés képe. Ez az ajándék azt akarja kifejezni, hogy Jézusnak sok szenvedést kell elviselni. A bölcsek még bizonyára nem tudták, milyen prófétai jelentősége volt ajándékuknak; Isten azonban úgy vezette őket, hogy éppen ezt az ajándékot kellett magukkal hozniuk.

Mennyire valóra vált ez a mirháról szóló prófécia! Milyen borzalmas szenvedéseket kellett Jézusnak elviselnie! Szégyent és gyalázatot kellett átélnie értünk. És ez ma is így van: Akik nyíltan hitvallást tesznek Jézus mellett, akik hit által eggyé lesznek vele, azok megízlelik a szenvedés keserű mirháját is. Ettől senki sem kímélheti meg magát. Ezzel mindenkinek számolnia kell, aki szoros kapcsolatban él az Úr Krisztussal. Jézus maga mondta: „Nem azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre, hanem hogy kardot” (Mt 10,34).

Az egyetértés hiányának a kardja sok házasságot és régi barátságot elvág és szétválaszt. Például egy asszony megtér, és a férje tudni sem akar erről. Azt mondja neki: „Ha ezen a számomra érhetetlen úton haladsz tovább, akkor elválok tőled!” Milyen keserű mirha ez, amelyet sok asszonynak meg kell kóstolnia! Vagy régi jó barátok, akik már régóta mindent megosztottak egymással. Egyikük most új életet kezd az Úrral. Azonnal megosztja örömét a barátjával, és úgy gondolja, akkor barátja is Jézus mellett fog dönteni. De egyáltalán nem így van! Barátja teljesen magán kívül van, a barátság elárulásáról beszél és mindenfélét mond. A régi baráti viszony zátonyra fut Jézusért. Igen, keserű mirha az, ha a férj és feleség már nem érti meg egymást, ha régi barátságok felbomlanak. Hányan megkóstolták már ezt!

És mégis, nem ér-e meg minden áldozatot a Jézus Krisztusba vetett hit útja? Ő is nem egészen úgy ízlelte-e meg

a szenvedés mirháját, mint mi? És nem azért tette-e ezt értünk, hogy békességünk legyen? Bizony úgy van, ha emberek a szenvedés mirháját készítik el nekünk, akkor megtapasztalhatjuk, hogy igaz Jézusnak a hegyi beszédében mondott ígéje: „*Boldogok vagytok, ha énmiattam gyaláznak és üldöznek titeket és mindenféle rosszat hazudnak rólatok*” (Mt 5,11).

Igen, boldogság az, ha méltók vagyunk elhordozni valamit az Ő szegényéből. A Jézusért való szenvedés hozzá hasonlónak tesz minket. Mégis, soha ne felejtjük el, hogy a Megváltót követjük, akinek a világ csak töviskoszorút és keresztet adott! Így mi sem számíthatunk babérkoszorúkra és kitüntetésekre. Ha kóstolót kapunk is a szenvedés mirhájából, mégis nyereség Jézussal és érte szenvedni a jelenvaló világért és az örökkévalóságért. Ezért ne utasítsuk el a mirhát, mivel hozzátartozik Jézus követéséhez!

„Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.” (Mt 2,12)

Amikor a bölcsek megtalálták a Messiást, más úton tértek vissza hazájukba. Ugyanazokba a körülményekbe és a régi környezetbe. És mégis, most már egész életük – mint ahogy a Betlehemből hazavezető út is – „más út” volt. A gyermek Jézussal, a világ Megváltójával való találkozás, betlehemi látogatásuk egész további életükre rávetítette sugarait. Vágyuk beteljesedett.

Ez velünk is így van. Ha találkoztunk Jézussal, ha Urunknak ismertük el, akkor egész további életünk „más út” minősül.

Milyen világosan megmutatkozott ez Saulnál, akiből Pál apostol lett! Fenygetésekkel és gyilkos indulatokkal dühöngött Jézus ellen. Most éppen úton volt Szíriába is a

keresztyének felkutatására. Ekkor az Úr Jézus útjába állt. És attól az órától kezdve, Damaszkusz kapuja előtt Saul élete „más út” lett. Ha eddig Jézust igazi zsidó fanatizmussal gyűlölte, most megtanulta azt mondani: „*Nekem az élet Krisztus*”, és most már nem tudott másról prédikálni, mint a megfeszített Krisztusról. Egész élete „más út” lett.

Ez ma is így történik. Minden más lesz az új úton. Isten mássá lesz számunkra. Korábban féltünk tőle. Most szeretjük, mint Atyánkat Jézusban. Korábban nem tudtunk vele mit kezdeni. Most szívünk bizalmasa, életünk vezetője, alfánk és ómegánk, a mindenünk.

Az emberek is mások lettek. Akiket korábban jó barátoknak és társaknak tartottunk, most üres időrablóknak tartjuk, akik árthatnak nekünk. És akiket korábban ki-nevettünk, álszenteknek és túlzottan vallásosoknak tartottunk, most Krisztusban testvéreinknek ismerjük el. Tudjuk, hogy velük együtt Krisztus vére által megvásárolt minket, és Lelke által egy testté kereszteltettünk a jelenvaló világra és az örökkévalóságra.

A világ is teljesen más lett. Most már semmiféle élvezetet nem találunk olyan örömeinkben, amikben korábban részt vettünk. Már alig értjük, hogy lehet élvezni olyan dolgokat, amiket a világ értelmetlenül kínál. Most egészen más, hatásos örömeinkben van részünk. Milyen öröm összejönni Isten gyermekeivel, és velük együtt hallgatni Isten szavát és közösen imádkozni! És ezeknek az örömeinknek nincs keserű utóíze, mint a világ ideig tartó örömeinek, hanem általuk új erőt kapunk, az Úr Jézust követjük, és a győztesen ellenállunk a bűnös életnek.

Bárcsak mindnyájunknak áldás lenne a napkeleti bölcsek története, hogy „más út” legyen életünk útja azáltal, hogy közösségben járunk az Úr Jézus Krisztussal.

(Fordította: Dr. Pótor Imre)

HARANGINÉ CSUTA ANNA

Nem azért, hanem annak ellenére!

Tele vagyunk elvárásokkal az Isten felé. Szeretnénk, ha megáldaná az életünket, ha megsegítené ebben az életben és üdvöznén az örökkévalóságban. Ha valakitől kérünk valamit, a legjobb arcunkat mutatjuk neki, nehogy elutasítson. Istennél ez is fordítva van. Vele akkor tud valódi kapcsolat létrejönni, ha már nem akarunk jobbnak látszani, mint akik vagyunk. Csak a valóságból kiindulva kezdődhet valódi változás.

Szembe kell tudnunk nézni az ellenségeinkkel, amelyek elsősorban a mi bűneink. Ezeken Isten ítélete van, melyekkel az igaz Bíró elé kell állnunk. Persze tudjuk, hogy Jézus Krisztus érdeméért megbocsáttattak a mi bűneink, mégsem hagynak el bennünket vezényszóra, hanem harcban kell megöldökölni őket. Eközben sajnos gyakran béresként állunk oda az Isten elé, hogy mi márpedig dolgoztunk, nekünk jár a jutalom (a bér). A gyermeki hozzáállás egészen más, nem hivatkozik semmilyen érdemre, mert tudja, hogy az Atyja – **minden rosszasága ellenére** – szereti őt. Isten szeretete számunkra megfizethetetlen, kiérdemelhetetlen. Ő nem tud nem szeretni, mert Ő SZERETET.

Dávid rettenthetetlen harcos volt, nem félt az ellenségtől, ahogy egy királyhoz illik. Elbánt a medvével és az oroszlánnal a pusztában, hogy megvédje a juhait. Elbánt Góliáttal, Izrael ellenségével, de elbánt Uriással, egyik hős vitézével is, ha saját feddhetlenségi mítoszának az útjába keveredett. Simeit, aki gyalázta őt, először nagyvonalúan az útjára engedte, úgy tűnt nem vette zokon, képes megbocsátani. Később, amikor a fia elől menekült, Simeit hízelkedve (és az életét féltve) eléjött, még meg is esküdött neki, hogy életben hagyja. Sok év elteltével, mikor haldoklott, kitűnt, hogy még az utolsó gondolatai is a bosszú körül forogtak.

A fiának, Salamonnak megparancsolta, hogy ölje meg. Ezzel bizonyította, hogy mégis volt igazság Simei vádjában, miszerint ő egy „vérszomjas ember”. Ha követek érkeztek hozzá egy csatából, ők sem tudhatták, hogy túlélile-e a beszámolójukat, miután a csatát túléltek. A Betsabé-ügy megoldása is zsigerből

jött nála. Fel sem tűnt neki, hogy ez gyilkosság egy ártatlan ember élete ellen. (Mai párhuzam az abortuszok ügye. A korszellem hatására sokan nem látják ezt sem gyilkosságnak.) Ezért nem engedte Isten, hogy Dávid építse fel a templomot. „De az Úr ekképpen szóla nékem, mondván: Sok vért ontottál, és sokat hadakoztál; ne építs az én nevemnek házat, mert sok vért ontottál ki a földre én előttem.” (I.Kr. 22:8.) Emberi természete alapján Dávid gyilkos volt Isten szolgálatában is. Hogy Isten mégis szíve szerinti férfinak nevezi őt?

Mi a természetünkben fakadó dolgokat tesszük, és ha belátásra jutunk, az nem a saját természetünkben való, hanem az Isten természetéből. Ennyire értékeli az Atya, ha valaki befogadja az Ő Szentlelkét (természetét). Dávid azonnal belátásra jutott, amint szembesítették a bűneivel. Ha mi is így tennénk, ha egy figyelmeztetésre nem a magunk tisztára mosásával reagálnánk, hanem fejünket lehajtva belátnánk, hogy ezeken felül még sokkal több bűnünk is van, akkor lennénk mi is a valóságban, ahol Isten szíve is lakozik. Amíg magunkat igaznak hazudjuk, az nem az Isten országán belüli rend, hanem a „hazugság atyja” országához tartozik. „Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.” (Péld. 28:13.)

Más hithősök élete is ezt igazolja. Mózes hogyan lett a legszelídebb ember, miután rövid úton elintézt egy egyiptomi felügyelőt? Isten szolgálatában nem adott teret az erőszakos természetének, de az nem párologott el, csak sikeresen ki lett véreztetve, és határozottsággá szelídült. Nála is előfordult, hogy az indulatai kikerültek a kontroll alól, például amikor összetörte a törvénytáblákat, vagy amikor a saját nevében parancsolt a kősziklának, hogy adjon vizet. (Később emiatt nem mehetett be a megígért földre.) Dávidban és Mózesben is ott ragyogott az Isten természete, melyet Ő hozott létre bennük. **Annak ellenére**, hogy méltatlanok voltak önmagukban, de helyet adtak a lelkükben Isten uralmának. Ez foko-

zatosan történik, hiszen az ótermészet még mutat életjeleket. Az Úr azt ígérte, hogy az „Ő napjára” teljesen elvégzi bennünk az Ő munkáját. Szepülteleneké válunk, ami teljesen lehetetlen a saját erőnkben. Hogyan vethetné le a párdúc az ő foltos bőrét? Dávid, Mózes és még sokan mások azért példaképek számunkra, mert a saját akaratukat képesek voltak halálba adni. „Ekkor monda Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jóni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.” (Mt. 16:24.) Ezért tudta Isten őket

használni az Ő országa építésében, mert helyet adtak a lelkükben Neki.

Minden, ami jó bennünk, az nem belőlünk van, hanem Isten Szentlelke viszi véghez, **annak ellenére**, hogy bennünk nem lakik semmi jó. Viszont megvan a jó választásának a képessége, csak véghezvinni nem tudjuk azt. Pál apostol így mondja: „*Mert tudom, hogy nem lakik én bennem, azaz a testemben jó; mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom.*” (Róma 7:18.) Még a jó felismerésének a képességét is ki tudjuk ölni magunkból, a rossz módszeres, kitartó választásával. Erre az állapotra a Biblia a „megátalkodott” kifejezést használja. Itt válunk embertelen emberré, Isten óvjon ettől az állapottól! Ellenben aki törekszik a jót cselekedni, azt az Isten megsegíti. „*De egyet cselekszem, azokat, amelyek hátam megett vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előtttem vannak, nékik dőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.*” (Filippi 3:14.)

Jézusban lehetőséget és erőt kaptunk a jó megcselekvésére. A „jó” pedig nem az én elképzelésem, akaratom szerinti jó, hanem engedelmesség az Isten tökéletes akaratának. A mennybe csak az fog bejutni, amit Jézus Krisztus hozott létre bennünk, amely az Ő természetéből való. Ez egy újjászületett ember; Új Ember. „*Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az; a régiék elmúltak, ímé, újjá lett minden.*” (II. Kor. 5:17.) Bármilyen jóembernek lát minket a világ, és magunk is magunkat, ez a krisztusi természet csak a megtérésünk gyümölcseként lehet a miénk, miután úgy döntünk, hogy életünk trónját átadjuk Jézus Krisztusnak. Tőle tanuljuk meg az önzetlen szeretetet is, mert nem az erős érzelmek áradása jelenti a szeretni tudást (ezek gyakran egy pillanat alatt az ellenkezőjébe fordulhatnak), hanem az Ő akaratában való járás következménye lesz, hogy azt tudjuk adni az embereknek, amire akkor a legnagyobb valós szükségük van.

Az Úr Jézus Krisztus áldja meg minden kapcsolatunkat és minden tevékenységünket az ünnepek alatt is az Ő jelenlétével. ■

TÜRMEZEI ERZSÉBET Mégis

Milyen sokat kellene hinnem,
s mily keveset hiszek.
Mily keveset kellene vinnem,
s mennyi terhet viszek.

Mégis... elcsüggedjek, megálljak?
Miért csüggedjek el?
Hisz olyan keveset hiszek még,
s már az is fölelem.

Egyedül Rá kellene néznem,
s magamra révedek.
Ragygó a cél viharban, vészben,
s hányszor eltévedek.

Mint minden én nyomorúságom,
nagyobb a kegyelem.
Ebben hiszek s szemem bűnbánón
megint ráemelem.

Kis hitet, hogy megerősítsen,
míg többről többre nő,
s egész a célig elsegítsen:
hatalmas Isten Ő!

Kiránduló kör túrája

November 30-án Kiránduló körünk Dobogókőre és Pilisszentkeresztre túrázott

SZIKSZAI BÉNI

Mindenek szolgája

Kevés ember van, aki első szempillantásban meg tudna felelni erre a kérdésre, hogy: Miért jött Jézus a földre? Különböző feleleteket adnának rá, hiszen az Ige is különbözőképpen felel meg erre a kérdésre. Maga Jézus azonban így adja meg a feleletet: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és váltságul adja életét sokakért.” Jézus tehát azért jött, hogy szolgáljon.

Jávoiról se higgye azonban senki, hogy úgy szolgál nekem, amint én akarom. Szolgálatának módját Ő maga szabja meg. Nem foghatom be az egyéni érvényesülni akarásom szekerébe, mint ahogy Simon mágus akarta, mikor pénzzel kínálta meg az apostolokat, hogy ő is osztogathassa a Szentlelket – bizonyára pénzért.

Jézus a szükségem szerint, javamra akar szolgálni nekem, de szolgálni, nem uralkodni akar. Nem parancsokat osztogat, hanem szolgál nekem és helyettem. Nem áll könyörtelen parancsolóként a hátam mögé, hogy korbácsütésekkel és fenyegetésekkel kényszerítsen a munkára, hanem elvégzi a munkát helyettem.

Szolgálni nem könnyű dolog. Ebben a világban több az úr, mint a szolga. Úrnak lenni igen nagy kísértés, és a világ csak azért szolgál, mert szolgálnia kell. A cipész csak azért csinál cipőt, mert kenyérkér-

dés a számára, a bíró azért ítélkezik, a földműves azért szánt és vet, a diakonissza nemegyszer csak azért ápol betegeket, a lelkipásztor csak ezért hirdeti az igét. A mai világ kenyeret keres, nem pedig szolgál, és igyekszik minél nagyobb kenyeret megszerezni, hogy úr lehessen.

Jézust is megkísértette a Sátán, hogy legyen úr, és ne szolga, Ő azonban legyőzte ezt a kísértést, mert szolgálni akart. Nem kényszerből, nem kenyérkérdésből, hanem

1. Önként. Volt hatalma, hogy Úr legyen, de félretette az uraságot, és szolgált. Más dolog pedig önként szolgálni, és ismét más dolog ugyanezt tenni kényszer hatása alatt.
2. Nem bérért szolgált, hanem szeretetből. Mert szeretett téged.
3. Nem azért szolgált, mert méltók volnánk rá, hanem azért, mert megszánt minket. Irántunk érzett szájalomból szolgált.
4. Nem félelemből szolgált, hanem úgy, mint akinek hatalma van. Hogy nekünk szolgálhasson, uralkodott szélén,

tengeren, ördögön, poklon. Legyőzte bűnt, halált, hogy nekünk szolgálhasson.

5. Személyválogatás nélkül mindenkinek szolgálni akar. Nincs szegény és gazdag, nincs igaz és bűnös, szolga és úr, erős és erőtlen, szűkölködő vagy bőségben élő, ifjú vagy öreg, férfi és asszony, roskatag öreg vagy vidám gyermek, akinek szolgálni ne akarna.

Szolgálatát örök érvényű szolgálat. Nemcsak ideig tartó, hanem örökkévaló. Egész életével szolgál.

Miben áll ez a szolgálat?

Mindenekfelett abban, hogy emberré lett értünk. Elhagyta a dicsőséget, mellyel bírt e világ alapjának felvetése óta.

Nem parancsolni akar, hanem belépni hozzám, fényt hozni sötét szívembe, velem vacsorálni. Nem azt parancsolta, hogy legyek olyan, mint Ő, hanem eljött hozzám, és Ő lett olyan, mint én, a bűnt kivéve. Nem azt kívánta, hogy én öltözzem magamra az angyalok fényes öltözetét, hanem Ő burkolózott rongyokba, és eljött koldustanyámra, hogy megossza velem penészes kenyéremet és poshadt vizemet. A nagyobb lett kisebbé. A király lett koldussá, a gazdag szegénnyé, a bűntelenség bűnné, a szabad rabbá.

Az Ő szolgálatát teljes szolgálat. Amit elkezdett, azt be is végzi. Nemcsak isteni dicsőségét, királyi trónját, hanem emberré lett életét is odaadta értünk. Szolgált életével, gyógyított, halottakat támasztott fel, prédikált, elindult, hogy az elveszetteket megkeresse, az üldözötteket visszahozza, a betegeket erősítse. Egész élete teljes szolgálat. Sohasem élt magának. Némelykor elfárad, éhez, szomjúhoz, könnyekre fakad, de amint lát valakit, aki szolgálatára rá van utalva, nem érez többé semmi szükségét, hanem szolgál.

„Az embernek Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak...”

Őrjöngő tömeg gúnykacaja, köpdösése és csúfolódása, bűneink miatt ütött vérző sebének égető kínjai között sem magára, hanem arra gondol, akinek el kell végeznie a Pásztor utolsó szolgálatát.

Olyan valaki Ő, akinek hiányzik a kilencvenkilenc mellett a századik juh. Az ezüst- és aranytallérok mellett a szemétkébe gurult rézkrajcár, mert annak is szolgálni akar. Nincsen a világon ember, akinek ne akarna szolgálni. Összetöpreődött, reszkető kezű, fázós koldusasszonynak éppen úgy, mint a bűnei rongyait vonzó szolgálatos fényes, úri hölgynek.

Mindenek szolgája Ő.

Élete szolgálat volt, de halála sokkal inkább. Élni könnyű, de meg mernél-e halni azért, akit szeretsz? Igazért még talán csak meg merne halni valaki, de bűnösökért alig hiszem. Ő pedig ezt tette. Ez a legnagyobb szolgálat, amit tett nekünk. Érettünk élt, érettünk halt, amikor még bűnösök, érdemtelenek voltunk.

Szolgálni akar. Azért közelget hozzád, hogy szolgáljon neked az életével, a halálával. Te nyomorult, nyavalyás, szegény, vak és mezítelen, szemétbe került koldusgaras, valaki leszállott királyi székéből, dicső trónusáról, és szolgálni akar neked.

Van egy jelenet az Igében, amikor Ő szolgál. A keresztről már előrevetette sötét árnyékát. Valami idegbénító, vihar előtti csend honolt a két front között, a szívek mélyén. Egy csendes estén, megterített vacsorálóasztal körül ül a tanítványcsapat. A Mester leveti felsőruháját, és egy kendőt vévén, körülkötötte magát. Azután vizet tölt a mosdómedencébe, és mosni kezdi a tanítványok lábait. És megtörli a kendőbe.

Amint Simon Péterhez ért, az tiltakozni kezd: „Az én lábaimat nem mosod meg soha!” Jézus pedig így felel neki: „Ha meg nem moslak, semmi közöd sincs hozzám.”

Ember, hallod ezt? Szolgálni akar neked. Meg akar mosni téged a keresztfán kihullott vérrel. Ha irtózatlan fordulsz el, hogy „engem ugyan nem fogsz megmosni soha”, akkor semmi közöd hozzá. Ha azonban így szólsz: „Ne csak a lábamat, hanem a kezemet és fejemet is”, akkor egyesül veled, szolgál neked az ég Királya, bár porszem és hamu vagy csupán.

Mindenek szolgálja Ő. Szolgálni akar neked is. Meggyógyítja beteg szívedet, megépíti összetört lelkedet, felkelti a porba hullott reménysegeidet. Porba esett ember, hozzád jött Ő, hogy felemeljen és lecsókolja arcodról a könnyeket. Sárba tiport lilomszál, lehet, hogy mindenki undorral fordul el tőled, de neked is szolgálni akar. Kiemel a sárból, megtisztítgat, és ismét fehérebb leszel a hónál.

Börtönben ülő rab ember, eljött hozzád, hogy leverje börtönöd zárja. Mit ülsz börtönödben, mintha rab volnál? Szabad vagy, nem tudod még? Koldus, ne takargasd tovább koldusrongyaidba magad, hiszen Király érkezett koldustanyádra, és aranypalásttal ajándékozott meg téged!

Ember, bárki légy, emeld fel fejedet, ne sírj, sárkunyhódba, penészes odúdba Isten érkezett hozzád, és hozta magával a mennyei seregek dicsőségét, tisztességét, tisztaságát, hogy neked szolgáljon vele!

(Megjelent a Mustármag folyóirat 1934. évi februári számában)

ORBÁN MÁRIA

ÜNNEPI FÉNYEK

Az adventi fények
Ragyogóan égnek.
Lelkemben az ének,
Vígán így zenélek.

Karácsonyi csoda,
Meváltónk otthona
Ez a kicsiny föld lett,
Úr Krisztus született.

Ünnep van a földön,
Ünnep van az égben.
Béke a lelkemben,
Ünnep mindenekben.

Jött erre a földre,
Meváltást hirdetve.
Vérét adta értünk,
Hogy örökké éljünk.

BENEDEK JULIANNA

Hűség mindenáron

Női csendesnap Pátyon

2024. november 9-én gyülekezetünk asszonytestvéreivel Pátyra utaztunk, ahol részt vehettünk egyházmegyénk őszi női csendesnapján. A csendesnap címe: *Hűség mindenáron?*, amiről az Ézsaiás 54,10 versében így olvashatunk „Mert a hegyek megszűnhetnek, és a halmok meg-inoghatnak, de hozzád való hűségem nem szűnik meg, és békességem szövetsége nem inog meg – mondja könyörülő URad.”

Miután felszálltunk az autóbuszra, *Haranginé Csuta Anna* imádkozott, így indultunk útnak. Pátyon meleg teával, pogácsával vártak bennünket a pátyi presbiterek, akik erre a napra „Márta” szerepét vállalták magukra annak érdekében, hogy a Máriák az Ige körül lehessenek (Vizi tiszteletes úr megjegyzése).

Az alkalom délelőtt tíz órakor kezdődött el a templomban. Először a gyülekezetek képviselői elmondták, miért jöttek a csendesnapra. Tőlünk *Benkóné Pályi Ági* volt az, aki röviden összefoglalta jövetelünk célját.

Vizi Istvánné lelkészasszony az áhítatot Pál apostol Rómabeliekhez írt levele 8. részének válogatott versei felolvasásával kezdte (1,14, 16, 19v). Rögtön feltette a legfontosabb kérdést: Jézus Krisztus gyermeke vagyok-e? Mert a világ sóvárogva várja az Isten fiait, akik el kell hogy mondják: Jézus Krisztus által van szabadulás. Tehát a hívő élet cselekvés.

Sok szép éneket énekeltünk: „Szent vagy, szent vagy...”; „Ó, Sion, ébredj”; „Isten nevét dicsérem”; „Hűséged végtelen”; „Új szövetséged elfogadom”; „Hű pásztorunk, vezesd a te árva nyájadat”. Elkezdtük tanulni a „Miért félig?” című éneket is, aminek igen szép a dala és a szövege. *Vándor Gyula* éneke, aki hívő ifjvezető volt, és még sok más lelki éneket írt, például: „Csend van bennem”; „Rád bízom”; „Új szövetséged elfogadom”.

Az alkalom első biztonságtevője *Szélné Sebor Lilla* lelképásztor asszony volt, aki arról tett biztonságot, hogy hogyan tapasztalta meg élete során

az Úr hűségét pályaválasztás, párválasztás, özvegyiség idején, és hogy melyek voltak azok az igék, melyek erősítették élete folyamán. Néhány példa: Zsolt 91,4: „pajzs és páncél az Ő hűsége”; 2Timotheus 2,13: „...ha hűtlenek vagyunk, Ő hű marad”; Példabeszédek 3,5: „bizodalmad legyen

Nehéz hűségesnek lenni, de az Úr segítségét lehet és kell kérni, és ha bukásunk is, mindig vissza lehet térni Hozzá. Én személy szerint megértettem, hogy a hűség nem tulajdonság, hanem cselekvés:

- hűség az Igéhez, hogy egyre jobban megismerjem Uramat, Megváltómat az ige által, és döntéseimben hagyatkozzak az igére;
- hűség a gyülekezeti alkalmakon való részvételhez;
- hűség a gyülekezetemhez, hogy meglássam a szolgálati lehetőségeket;
- hűség, hogy megmaradjak az Úr mellett a nehezekben is.

A harmadik biztonságtételt kivétőn tekinthettük meg, aki nem volt más, mint *Sipos Ete Álmosné*, Sárika néni, aki életében, 28 évesen történt megtérése után, de már az előtt is meg-

az Úrban...” Mindezek az igék azt is segítik számunkra megértetni, hogy a hűség személyek közti kapcsolat, szövetségkötés.

A második biztonságtevő *Zila Péterné* óvodapedagógus volt, aki a hűség, hűtlenség kapcsán bibliai személyeket hozott elénk (Ábrahám, Vásti királyné, Hágár), majd az Igéhez való hűség, a gyülekezetünkhöz, a párunkhoz és a családukhöz való hűség kerültek szóba.

tapasztalta az Úr hűségét. Számos példát hozott elénk az életéből, de amit a végén mondott, az nagyon megmaradt bennem, és azóta is forgatom a szívemben: „Tanulmányozzuk, olvassuk Istenünk Igéjét, és ne feledjük, hogy szolgálhatunk annak az Istennek, aki egyszülött Fiát adta értünk, hogy nekünk örökéletünk legyen.”

Áldott alkalom volt. Jó volt együtt lenni az Úr Jézus Krisztus jelenlétében.

MALMOS TÜNDE

Isten gyermeke

– Sajnáljuk. Már nem tudunk mit tenni. Szeretne beszélni a testvérével – jött ki a doktornő a kórteremből.

– Megyek – suttogta Kamilla könnyes szemmel, és belépett a doktornő után a hűgához.

Lassan odasétált a testvére ágyához, a doktornő pedig kiment a helyiségből.

– Kamilla, Anyáék mit csinálnak? – kérdezte reménykedve Laura.

– Kérdezzetitek, hogy nem lehetne valahogy megmenteni téged – motyogta Kamilla, mire húga szomorúan elmosolyodott.

– Szóval még mindig nem imádkoznak? – kérdezte, Kamilla pedig válaszként a fejét rázta. – Akkor mi imádkozzunk azért, hogy ezentúl minden dolgukat rábízzák Istenre és minden örömeiket elmondják Neki – mosolygott Laura.

– Hogy lehetsz ennyire önzetlen? Miért nem magadért imádkozol?

– Isten már eldöntötte, hogy én Vele lehetek-e. Nem nekem van szükségem segítségre, hanem az eltévedt lelkeknek, hogy visszatáljanak Jézus nyájába – mondta Laura, és imára kulcsolta kezeit, nővére követte példáját.

– Mennyei Atyánk! Add, hogy a szüleink szeme felnyíljon, és azt lássák, amit Te készítettél. Fordíts fejüket az éltető fényed felé. Segíts nekik, mert seb borítja a szívüket. Tedd rájuk gyógyító kezed, és mutasd meg nekik a feltétlen és állandó hitet és szeretetet. Benned állandó életért könyörgöm a családom számára. Ámen – mondta tiszta hangon Laura.

– Ámen – ismételte meg Kamilla. Kinyitották a szemüket, és csak nézték egymást utoljára.

– Ígérd meg, hogy sohasem hanyagolod el Istent, és mindig imádkozni fogsz a szüleinkért, hogy megismerjék Istent, később pedig azért, hogy Benne maradjanak! – ígértette meg nővérével Laura.

– Ígérem – mondta Kamilla, most már nem suttogva, ahogy eddig beszélt, mert az ima óta tudta, hogy a húgának ott lesz a helye, ahová kerül, és érezte, hogy a mennybe fog kerülni.

– A kedvenc dalomat énekeljétek a temetésen: „Jézus, te égi, szép, tündöklő fényű név” – mosolygott Laura. Kamilla esetenül bólintott, miközben könny öntötte el a szemét, és lassan

folylt végig az arcán. Laura észrevette a könnycseppeket, és odanyúlva nővére arcához, óvatosan letörölte. Megfogta a kezét, és mosolyogva újra megszólalt.

– Újra testvérek leszünk a mennyben – mosolygott, és a szeme vidáman csillogott.

Ez volt az utolsó mondata. A keze elernyedett nővére kezében. Arcán örökre ott maradt az a vidám mosoly, ami az életét jellemezte, mióta megismerte Istent. Kamilla halk zokogással simította végig a számára oly kedves arcot.

– Újra testvérek leszünk a mennyekben – ismételte meg Laura utolsó mondatát, majd elengedte a kezét, és óvatosan megigazította rajta a takarót. Nagy levegőt véve felállt, és kísértelt a szüleihez és a doktornőhöz.

– Most már jó helyen van – mondta lassan Kamilla, amiből mindenki tudta, hogy Laura befejezte küzdelmét a rákkal, és a betegség győzött. ■

Temetői megemlékezés Reformáció napján

Október 31-én gyülekeztünk a pomázi református temető kertben emlékezett meg egykori lelkipásztorainkról

Alkohol a hívó ember életében

A „Teológiai esték” sorozat keretében október 30-án ÓVÁRYNÉ HERPAI DÓRA diakónus, szociális munkás és friss diplomás teológus testvérünk előadását hallgattuk meg „Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává – Alkohol a hívó ember életében” címmel. Amint elmondta, azért jelentkezett a sárospataki teológiára, mert rájött arra, hogy szolgálatában az segíti leginkább, ha sokkal többet és sokkal pontosabban tud Jézus Krisztusról beszélni az iszákosok között a dömösi misszióban; és hogy még mélyebben megismerje Isten örök rendjét és az evangéliumot, az örömhírt, amit Ő üzen nekünk.

Nincsen ma Magyarországon olyan család, ahol a tágabb családj, rokoni körben ne lenne legalább egy olyan ember, aki – a hivatalos megfogalmazás szerint – problémás alkoholfogyasztó. A társadalom érdekesen viszonyul az alkoholhoz. Sokszor elvárja fogyasztását, sőt vannak helyzetek, amikor udvariatlanságnak számít visszautasítani. Ugyanakkor, ha valakiben kialakul egy problémás alkoholfogyasztás, vagy alkoholbetegség, az sokszor ítélező magatartást vált ki az emberekből. Az előadásban arról kaptunk igei útmutatást, hogy hívó emberként hogyan viszonyulhatunk ehhez a kérdéshez, mit tanít a Szentírás magáról az alkoholról, illetve az alkoholfogyasztásról, és hogy hogyan tudunk keresztyén emberként segíteni, ha már baj van.

ALKOHOL A BIBLIÁBAN

Az alkohol teljesen átszövi kultúránkat. A régi magyar szólások és közmondások gyűjteménye három oldalon keresztül sorolja az ezzel kapcsolatos szólásmondásokat, az alkohol tehát beépült a népi bölcséletbe. De mit tanít a Szentírás az alkoholról? Hogyan jelenik meg a Bibliában?

A „bor” szó a Szentírás eredeti nyelven sokféle módon jelenik meg. Az Ószövetségben, a héberben több mint 10-11 kifejezés található arra, ami a magyar fordításban borként vagy részegítő italként jelenik meg. Ezek

közül a három leggyakrabban előforduló héber szó a *jajin*, a *tirós* és a *sékár*. A *jajin* héber kifejezés szerepel a legtöbbször, és egyaránt megtaláljuk pozitív és negatív szövegösszefüggésben. A *tirós* mindenhol csak áldásként jelenik meg. A magyar fordításban általában borként, mustként vagy édes borként jelenik meg. Az olyan felsorolásoknál találkozunk vele, amikor az áldás ígérete hangzik el: a gabona, a füge, a méz, az olaj és a bor, mindez az Isten áldásaként ott lesz az ember életében. A *sékár* kifejezéssel mindenhol részegítő ital jelentésében találkozunk, melyhez a legtöbb helyen intés is kapcsolódik.

Az Újszövetségben két görög kifejezéssel találkozunk. Az Apostolok Cselekedeteiben a Szentlélek kiadását követően megjelenik egy rosszindulatú vád, hogy az apostolok *gleukos*-tól, azaz édes bortól részegedtek meg. Az Újszövetség összes többi helyén az *oinos* görög szó szerepel, aminek nincsen se pozitív, se negatív töltete, hanem egyszerűen csak alkoholos ital megjelölésére szolgált.

Nagyon izgalmas az úrvacsorai bor kérdése. Sokan úgy gondolják, hogy a Szentírásban arról olvasunk, hogy Krisztus az utolsó vacsoránál kenyeret és bort vett magához és adott a tanítványainak. Pedig nem olvasunk borról (*oinos*-ról), hanem a szőlőtő gyümölcséről. Az úrvacsora szereztetése négy helyen fordul elő a Szentírásban: a három szinoptikus evangéliumban

„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de nem válok semminek a rabjává.”
(1Kor 6,12)

és az első Korinthusi levélben. A három szinoptikus evangélium kerüli a bor elnevezést. Jézus azt mondja, hogy „De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva **a szőlőtőnek ebből a terméséből** ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.” (Máté 26,27-29) Tehát az úrvacsorai bor (ahogy ma mondjuk) a szőlőtő termékeként vagy gyümölcsként jelenik meg az eredeti szentírási szövegben.

A 104. Zsoltár azt mondja, hogy a bor „felvidítja az ember szívét, és ragyogóbbá teszi arcát az olajnál”. Az Énekek énekében megjelenik egy izgalmas mondat, amikor a szerelmes így vágyódik a szerelme után: „Te tanítgatnál engem, én meg fűszeres borral itatnálak, édes gránátalmaborral.” Ézsaiásnál (de máshol is) egy komoly figyelmeztetést olvasunk: „Jaj azoknak, akik már reggel is ital után járnak! Estig elmulatnak, bor hevíti őket.” Itt már megköötözöttségről van szó.

A Példabeszédek könyvében olvasható egy egészen hosszú leírás, ami bemutatja, honnan hová lehet eljutni, hogyha elveszíti az ember a mértéket: „Kinek jaj? Kinek fáj? Kivel veszekednek? Kinek van gondja? Kit vernek véresre hiába? Kinek zavaros a szeme? Azoknak, akik bor mellett mulatnak, és a fűszeres bort kóstolgatni járnak. Ne nézd a bort, hogyan vöröslik, hogyan gyöngyözik a pohárban. Bizony simán lecsúszik az! De végül megcsíp, mint a kígyó, megmar, mint a vipera. Szemed zavaros dolgokat lát, te magad pedig

összevissza beszélsz. És olyan leszel, mint aki lefeküdt a tenger közepén, vagy mint aki az árbockosárban fekszik. Ütöttek engem, de nem fájt, vertek, de nem tudtam róla! Amint fölébredtek, folytatom, ugyanezt keresem.” Nagyon súlyos kép ez, megrendítő tapasztalás van mögötte.

Olvassuk azt is, hogy bort adnak az elkeseredett embernek, és hogy az elcsigázott menekülő sereget felüdíti a bor. Pál apostol Timóteusnak javasolja, hogy „ne csak vizet igyál, hanem – gyomrodra és gyakori gyengélkedésedre való tekintettel – élj egy kevés borral is.” Az irgalmas samaritánus történeténél azt látjuk, hogy az úti csomag keléke volt az olaj és a bor. Használták a sebek kezelésére, ahogyan ő is borral mossa ki a sérült ember sebeit.

Vannak kemény tilalmak is az alkoholfogyasztással kapcsolatban, mint például Mózes 3. könyvében: halálbüntetés terhe mellett tilos a papoknak szolgálatvégzés közben szeszes italt fogyasztani. A keresztre feszítés előtt Jézust mirhás borral akarják megitatni, amit Jézus visszautasít. Nem álunk messze az igazságtól, hogyha ennek okát a papokra vonatkozó tilalomban találjuk meg, hiszen nagypénteken Ő főpapként a legszentebb, legmegrendítőbb szolgálatot végezte el: az áldozatbemutatást, önmagát feláldozva. Erre a szolgálatra készült, így szolgálat közben főpapként nem vette magához a bort.

Alapvetően azért a Szentírásban a bor áldásként jelenik meg, és vannak olyan esetek, amelyekben nagyon különleges, szent, vagy éppen kultuszi helyzetekhez kapcsolódik. Amikor Melkisédek megáldja Ábrahámot, ő kenyeret és bort visz elé. Amikor Jákob kicsalja Izsáktól az atyai áldást, annak az is része, hogy „adjon az Isten tenéked az ég harmatából, a föld kövérségéből, gabonának és bornak

bőségét”. Arra is látunk példát, amikor egy állatáldozat mellé rendeli el az Úr az italáldozatot.

INTÓ PÉLDÁK A BIBLIÁBAN

Michelangelo festménye a Sixtus-kápolnában: „Noé részegsége”, Noé talán legsötétebb pillanatát ábrázolja. Azt olvassuk róla a Szentírásban, hogy földműves volt, az első, aki szőlőt ültetett. Egyszer bort ivott, megrészegeedett, és meztelenre vetkőzött a sátrában. Amikor kijózanodott, megtudta, hogy meglátták az ő szégyenét, mert az egyik fia odahívta a másik két fivérét, és így mind a három fia előtt megszégyenült. Ebben az az igazán tragikus, hogy ezt a fiát megátkozta ezért.

A következő is rettenetes, talán a leghátborzongatóbb példa a részegséggel kapcsolatban. „Lót és lányai”, egy 17. századi barokk festő, Giovanni Francesco Barbieri festményén. A történet előzménye az, hogy Lót és lányai Sodomából menekülnek, ég mögöttük a

város, és egy barlangban találnak menedéket. Lót lányai egy idő után azon kezdenek el aggódni, hogy hát hogy lesz nekik így utódjuk, ha nincsenek férfiak a környéken. „Leitatták tehát az apjukat borral még azon az éjszakán, és bement a nagyobbik, és az apjával hált. Lót pedig nem is tudta, hogy leánya melléfeküdt”. Ugyanez történik a másik lánnyal is. Szörnyű vérfertőzés származott abból, hogy valaki az alkohol miatt nem tudta, mi történik vele. Sajnos azóta sem példa nélküliek ezek a rettenetes családi drámák és elhajlások a részegség miatt.

A MINTAADÁS FELELŐSSÉGE

Fontos végiggondolni, hogy milyen mintákat hozunk és adunk tovább az alkohollal kapcsolatban, hogy milyen szerepe van az életünkben. Csak egy desszert, ami ha van, jó, ha nincs, úgyis jó, vagy valamilyen szerként használjuk feszültségoldásra, esetleg bátorításra. Pál apostol Titusznak azt írja, hogy „te magad légy példa-képük a jó cselekedetben, mutass nekik a tanításban romlatlanságot és komolyságot”. Ez komoly felelősség. Mert papolhatok én akár mennyit a gyerekeknek, milyen káros az alkohol, ha ő azt látja, milyen fontos funkciója van az életben, ha azt látja, hogy a feszültségeimet csak azzal tudom oldani, hogy iszom. Fontos, hogy merjük megvizsgálni a szokásainkat. A jót tartjuk meg, a rossztól viszont tartózkodjunk.

Az alkoholhoz fűződő viszonyunknak vannak szinte kultuszi elemei is. „Fiam, felnőtt lettél, most már ihatsz.” Beavató ivás. A férfiasághoz tartozik. Milyenek vagyunk vendéglátóként? „Ne sérts meg, hogy nem iszol!” Azt gondoljuk, hogy ez a természetes magyar kultúra része. Lehet, hogy a magyar kultúra része, de nem biztos, hogy ilyenkor

az Isten rendje szerint viszonyulunk az alkoholhoz. Van, amikor szembe kell fordulni a saját kultúránk bizonyos elemeivel.

Kisegyházakban gyakran tapasztalható, hogy kitiltják, kiközösítik a gyülekezetből azt az embert, akiről kiderül, hogy iszik. Nem járhat az alkalmakra, sőt van, ahol ki is átkozzák. Volt, aki elmesélte, hogy kiátkozták őt, arra hívatkozva, hogy meg van írva: „*Ne éljétek közösségben azzal, akit testvérnék neveznek, de parázna, nyereszkedő, bálványimádó, rágalmozó, részeges vagy harácsoló, az ilyenekkel még együtt se egyetek.*” Esetleg megtoldják azzal is, hogy részegesek úgysem örökölhetik az Isten országát. Arról feledkeznek meg ezek a testvérek, hogy van ennek az igeszakasznak folytatása is. Pál arra emlékezteti a korinthusiakat, hogy közületek sokan ilyenek voltak, részegesek, nyereszkedők satöbbi, „*de megmosattatok, megszentelődtetek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében és a mi Istenünk Lelke által.*” Van megmosztatás ezekből a bűnökből. Amikor azokhoz a testvéreinkhez kell viszonyulni, akik alkoholproblémával küszködnek, ne a kiközösítés és a ki-rekesztés lelkülete vezéreljen minket, hanem az, amiről Jézus beszél, hogy „*nem az egészségeseknek van szükségük orvosra...*” Nagyon fontos, hogy tudunk-e szeretettel fordulni feléjük.

A MEGSZÓLALÁS FELELŐSSÉGE

Nagyon fontos a megszólalás felelőssége is. Ebben megint ellenünk dolgozik a népi bölcsesség. „Ne szólj szám, nem fáj fejem!” Ezékielnél olvassunk az őrállók felelősségéről. Isten azt mondja az ő emberének: „*Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztess őket az én nevemben! Ha azt mondom a bűnösnek, hogy meg kell halnia, és te őt nem figyelmezteted, és nem szólsz neki, figyelmeztetve a bűnöst, hogy ne járjon bűnös úton, és így életben maradjon, akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vért tőled kérem számon. De ha te figyelmezteted a bűnöst, és ő mégsem tér meg bűnéből és bűnös útjáról, akkor ő meghal a bűne miatt, de te megmented a lelkét.*”

Kemény és nagyon egyértelmű szavak ezek, amiben Isten arra figyelmeztet bennünket, hogy felelősségünk van a megszólalásban. Persze nem mindegy, hogy hogyan, de a „Ne szólj szám, nem fáj fejem”, nem az Istentől jövő bölcsesség. Jakab ezt még megtoldja ezzel a gondolattal: „*Aki tudna jót tenni, de nem teszi, bűne az annak.*” És itt a jót tenni nem csak azt jelenti, hogy adakozok, hanem azt is jelenti, hogy úgy teszem a jót, hogy az nagyon kényelmetlen. Jót teszek azzal a másik emberrel. Nem fordítom el a fejem, amikor látom, hogy ott fekszik – ha nem is fizikailag, de lelkileg – az út szélén, és nyomorult állapotban van. Akkor teszek vele jót, hogyha nem fordítom el a fejem, nem csukom be a szám, hanem úgy teszek, ahogy az irgalmas samaritánus: lehajlok hozzá, és elmondom neki, hogy látom, nincs jól, de van szabadulás abból, amiben van. Nem fejbe verni azzal, hogy ne igyál, mert a részegesek nem öröklék Isten országát, hanem világos, tiszta szavakkal és szeretettel szólni, Jézus Krisztus lelkületével. Megszólalni akkor is, amikor tudom, hogy ez kényelmetlen lesz mindkettőnknek, nekem is, és annak is, aki hallgatja. Megszólalni akkor is, ha egy egész rendszer dolgozik ellenem. Megszólalni szülőként akkor is, amikor azt látom, hogy az iskolában már a gimnáziumban elképesztő tivornyákat szerveznek, mondjuk – afterparty címen – szalagavató diákoknak. Fe-

lelősségünk van abban, hogy jelez-zük, ez nem jó út.

AMIKOR BAJ VAN

Mikor mondhatjuk, hogy iszákosság, alkoholfüggőség, alkoholbetegség alakult ki? Egyáltalán mi az, hogy alkoholfüggőség? Erre sokféle definíció van, de a szakmai, egészségügyi definíciója egészen más, mint amit a Szentírás mond ugyanerről a kérdésről. Például a WHO (az Egészségügyi Világszervezet) ajánlása azt tartalmazza, hogy egy átlagos testtömegű ember x alkoholegységet ihat meg egy héten, vagy bizonyos időközönként ahhoz, hogy alacsony kockázatú legyen a fogyasztás. Az addiktológia ennél továbbmegy, és nemcsak a fogyasztást veszi figyelembe, hanem azt is, hogy milyen pszichológiai funkció kapcsolódik az alkoholfogyasztáshoz. Tehát lehet rendszertelen, nem rendszeres, vagy nem olyan nagy mennyiségű az az alkoholfogyasztás, de fontos funkciója van az életben. A Szentírás viszont nem ezt vizsgálja, hanem arról beszél, hogy ez is egy olyan megkötöttség, rabság lehet az ember életében, ami egyszerre betegség és bűn. Mind a két definíció igaz. A részegeskedés, a mértéktelen ivás bűn, amiből aztán kialakulhat egy megbetegedés.

Ezt követően egy néhány perces kisfilmet néztünk meg („Nuggets” a címe), amely drámaian mutatja be ennek a folyamatnak a menetét. Azért

is érdemes volt megnézni, mert sokféle hiedelem kapcsolódik az alkoholfüggőséghez. Sokan azt gondolják, hogy aki részeges vagy iszákos ember, az élvhajász. Azért iszik, mert állandóan mámorra vágyik. Mások azt gondolják, hogy csak akarat kérdése, hogy le tudja-e tenni a poharat. Gyakran halljuk, hogy minden fejben dől el. Ez sem bibliai bölcsesség. Ez a kisfilm elénk tárta ennek a megköztözöttségnek a teljes valóságát, hogy hogyan szürkül, sötétedik rá a világ az alkoholfüggő emberre. Az elején még nyitva áll számára a világ, fölfele néz, gyönyörködik, de a végén már nincs más vágya, csak hogy meglegyen a következő, és itt már semmiféle örömről nem beszélhetünk. Ez már a rabság, a megköztözöttség állapota, amikor már nem azért kell innom, hogy jó legyen, hanem azért, mert nem tudok nem inni. És ez nem akarat kérdése. Azok az emberek, akik küszködnek, szenvednek ettől, tele vannak szorongással, önváddal, lelkiismeret-furdalással, hosszú a bűnlajstromuk a saját maguk szemében. De nem tudnak tőle szabadulni, nem tudnak nem inni. De nem az alkohol a probléma. Az alkohol egy problémára adott rossz válasz. Számptalan rossz választ tudunk adni egy problémára, az alkohol az egyik lehetőség ezek közül, aminek nagyon látványos hatása van.

Pascal szerint minden ember szívében van egy Isten alakú úr, amit semmilyen teremtett dolog nem képes betölteni, mert az Isten alakú úrt egyedül Isten tudja tökéletesen betölteni. A keresztyén terápiában így gondolnak a szenvedélybetegségekre. Éppen ezért a gyógyulás kulcsa nem az, hogy elkezdjük kutatni, még pontosabban megnevezni a probléma okát, hanem az, hogy megismerjük azt a Szabadítót, aki ebből a rabságból ki tud szabadítani. Ha helyreáll az Isten-kapcsolat, eltűnik az úr.

Miért iszik, ha neki sem jó? Keresztyén megközelítésben a szenvedélybetegség a kapcsolatok megbetegedése. Mert nemcsak ő maga beteg, hanem a kapcsolatai is. Általában az első felismerés az, hogy a másokkal való kapcsolatomban van valami, ami

nem stimmel. Súrlódok, ütközök másokkal, a családban és más helyen. Aztán egy idő után ráébred arra, hogy azért ütközik olyan sokat másokkal, mert önmagával nincsen rendben. Valami nem stimmel velem, bennem. És ha még e mögé is benéz, akkor meglátja, hogy az Istennel való kapcsolata is megbetegedett. Vagy soha nem volt élő, vagy megbetegedett. Valami elakadás van a hitében, ezért esett vissza, vagy ezért nyúlt a pohárhoz.

A gyógyulás egy kétirányú tábla. A gyógyulás sorrendje: először meggyógyul az Istennel való kapcsolatomban. A hitbeli elakadásom elmúlik. Békét kötök Istennel, és békességem lesz. Ebből a békességemből, a Tőle fakadó új életből aztán megszületik majd egy idő után annak az ajándéka is, hogy a másokkal való kapcsolatomban is gyógyulni kezd. Tehát nem a körülmények változásával kezdődik a gyógyulás, hanem azzal, hogy rendbe jövök Istennel. Helyére kerül a vele való kapcsolatomban. Éppen ezért keresztyén megközelítésben a gyógyulás nem a józanságról szól, hanem ennek a kapcsolatnak a gyógyulásáról.

Gyakran felmerül a kérdés, hogy mennyire genetikai kérdés a függőség. Az orvostudomány keresi a függő gént, de nem találta meg, és biztosak lehetünk abban, hogy nem is fogja megtalálni. Mert nem genetikai úton alakul ki a függőség. Ez nem azt jelenti, hogy semmilyen szerepe nem lehet ebben az egész problémakörben a genetikának, de nem örököljhetjük úgy az iszákosságot, mint ahogy mondjuk a

szemszínt. Rossz mintákat hozhatunk, jó minták hiányozhatnak, de ez még nem determinál arra, hogy én is beteg legyek. És végképp nem köti meg az Isten kezét. Mert az Istennek abszolút hatalma van mindenféle hajlam és családi mintázat fölött. Erről szól az Ő mindenhatósága. Nagyon fontos tehát, hogy soha senkire ne gondoljunk úgy és senki ne gondoljon úgy önmagára, hogy engem az Isten alkoholistának teremtett. Ilyen nincsen.

VAN-E GYÓGYULÁS?

Az addiktológia azt mondja, hogy az alkoholista mindig alkoholista marad. Az alkoholizmusból és a függőségből nem lehet kigyógyulni. Amikor valaki alkoholfüggőséggel elmegy egy világi terápiára, akkor ezt fogják belészokolni. Megtanítják neki, milyen a függőség természete, biokémiája, pszichológiája, és megtanítják neki, hogy te egész életedben függő maradsz, de tünetmentes lehetsz életed végéig. Ezt úgy hívják: józanság. Ez a maximum, amit elérhetsz. Egyébként nem téved a világi terápia, mert emberileg ennyi érhető el.

Ha én elmegyek egy világi terápiára, azokba az anonim közösségekbe, ahová a gyógyulni vágyó emberek járnak, akkor ott én így fogok bemutatkozni: „Dóra vagyok, alkoholista. Ennyi és ennyi napja józan vagyok.” Ez az én identitásom. Erről szól az egész életem, hogy hogyan álljam meg, hogyan maradjak józan. El lehet érni annak, akinek igazán erős az

elszántsága, az akarata és támogatói környezetet kap hozzá.

A keresztyén megközelítés egészen másról szól. Mi nem pusztán gyógyulásban gondolkodunk, hanem szabadulásban. Szabadságban. Jó-zanság helyett szabadság. Egészen mást jelent a kettő. Ha én elmegyek egy keresztyén közösségbe, mondjuk egy Kékkereszt csoportba, akkor az én identitásom alapja nem az a bűn, ami engem fogvatartott, hanem ez: „Dóra vagyok, akit Jézus Krisztus megszabadított. Kegyelmet kaptam, és szabad nekem *nem inni*.” Az „*inni*” szót bátran behelyettesíthetjük más-sal. Jó, ha végiggondoljuk, mi az, ami-re szabadságot kaptunk Krisztustól. Sokunk soha nem volt alkoholistá, de elmondhatjuk-e, hogy de Jézus Krisztus megszabadított, és szabad nekem már nem hazudni, szabad nekem már nem mindent irányítani akarni... és így tovább, amire korábban nem volt szabadságom.

Amiből bennünket megszabadított Krisztus, ami az új életünkben már nincs meg a régeből, mert megszabadultunk tőle, ugyanígy működik az alkohollal is. Biológiai értelemben a sejtek szintjén valóban igaz, hogy a függőség nem múlik el nyomtalanul. Egy olyan ember, aki alkoholfüggő volt, a szabadulása után sem lehet többé

szociális ivó, vagyis aki mértékkel tud inni. Neki absztinenciát kell tartania, mert a test emlékszik. De szabadságot kap arra, hogy újra felszabaduljon a világ valódi örömeire. Ez a szabadság emberi eszközökkel nem szerezhető meg. A Galata-levélben a Lélek gyümölcse felsorolásában olvassuk az önmegtartóztatást (mértékletes-séget). Ez is Isten ajándéka. Ezt mi magunkban nem tudjuk kimunkálni, de az Ő ajándékaként Krisztus által megkaphatjuk.

HOL KAPUNK SEGÍTSÉGET?

Akár magunk, akár ismerősünk, hozzátartozónk számára, akinek szüksége van segítségre, jó ha látjuk az egész ellátórendszert, és ezen belül a keresztyén intézményeket. Azért annyit hozzá kell tenni, hogy amikor már kialakult egy alkoholbetegség, és a függő ember egyik napról a másikra abbahagyja az ivást, akár bele is halhat az elvonási tünetekbe. Az alkohol hirtelen elvonásába bele lehet halni. Ezt hívják delíriumnak. Tehát az első néhány napban orvosi segítségre van szüksége ahhoz, hogy ne legyen olyan összeomlása, ami életveszélyes állapotot okoz.

Dömös az ellátórendszerben addiktológiai rehabilitációs osztálynak számít. Mi keresztyén misszióként tekintünk magunkra, de ez az elnevezésünk a rendszerben. Néhány hetes addiktológiai programokra lehet jelentkezni, ilyen keresztyén terápia egyedül nálunk van az országban, egyébként pedig kórházak addiktológiai osztályán lehet világi terápiával találkozni. A ráckeresztúri és a zsidóvárosi intézmények a református egyház kötelékébe tartoznak. A ráckeresztúrit szoktuk röviden drogmisszióknak nevezni. Itt egy-másfél éves program van, csak férfiak számára. Zsidóvárosi idősebbeket is fogad. Az egyetlen női rehab az országban, a Hajnalszallag Dunaharaszti-ban, amit a Magyar PüNKösi Egyház tart fenn.

Nagyon fontos az utógondozás. Az ember a hitét közösségben tudja megélni. Egyedül nem maradunk meg, hívó életünkben sem. Ugyanez igaz a

ORBÁN MÁRIA

GYÓGYULÁS

Magányom csendjében
búskomor lelkemnek,
bánatos szívemnek
gyógyítóját várom.

Hát kihez mehetnék?
Egyedül csak Hozzád!
Te vagy gyógyulásom,
egyedüli menstvárom!

Te vagy vigasztalóm,
Támaszom, megmentőm,
Istenem, gyógyítóm,
Örök üdvözítőm.

józan életre, a szabadságra is: hogyha valakit Jézus megszabadított, és utána egyedül marad, csak idő kérdése, mikor fog elbukni. Támaszközösségre van szüksége: ilyen a gyülekezet. A gyülekezet mellett pedig ilyenek azok a segítő csoportok is, ahol a sorstársakkal lehet találkozni. Ilyen a mi gyülekezetünkben a Kékkereszt csoport. Minden héten kedd este találkozunk egymással iszákosságból szabadult vagy szabadulni vágyó emberek, és az Ige mellett – lelkész vagy lelki vezetéssel – támogatják egymást. Országosan 45 településen van Kékkereszt vagy iszákosmentő missziói csoport, ezeken kívül vannak még az anonim alkoholisták közösségei. Ezek bár világiak, de sok helyen az országban keresztyének vezetik.

Zárásképpen Jézus szavait idézte előadónk Lukács evangéliumából: „Az Úrnak *Lelke van énrajtam, mert felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat*”. Mi is részt vehetünk ebben a szép szolgálatban.

(Az előadás elhangzott 2024. október 30-án a pomázi gyülekezeti házban) ■

Elindult a Pomázi Bibliaolvasó Kör

Kedves testvérek! Gyülekezetünkben 11 évvel ezelőtt alakult meg a Bibliaolvasó kör, mely az idei évben – missziói céllal – kilép a városba, és Pomázi Bibliaolvasó Körként indul izgalmas utazásra, szeretettel várva minden érdeklődőt. Célunk a teljes Szentírás elolvasása egy év alatt.

Kinek ajánljuk?

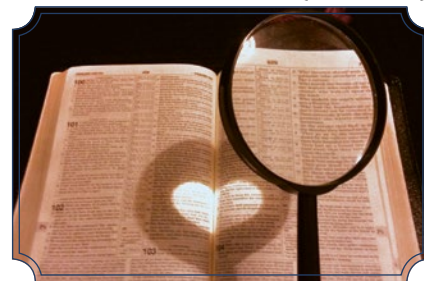
- Aki még nem olvasta a Szentírást, de szeretné megismerni és egyedül nem jutna a végére.
- Aki szívesen beszélgetne kötetlenül a Bibliáról akár kulturális, akár hitméllyítő céllal.

Első találkozásunk és az olvasási menetrend megbeszélése 2024. november 28-án 18:30-kor volt a pomázi Teleki-Wattay kastélyban. A táblázat-

ban nyomon követhető, mely szentírási szakaszokat olvassuk el otthonainkban. A kéthetente megtartott olvasóköri találkozásokon megosztjuk felismeréseinket és igyekszünk választ találni felmerülő kérdéseinkre.

Alkalmainkat minden második csütörtökön, 18:30-as kezdéssel tartjuk a Teleki-Wattay kastélyban. Az olvasóköri vezetője Óváryné Herpai Dóra református diakónus, teológus.

„Aki megérti az igét, annak jó dolga lesz,
és boldog az, aki bízik az Úrban.”
(Péld 16,20)

Jelentkezés, érdeklődés az alábbi elérhetőségen: ovaryne.herokuapp@gmail.com

Imádkozunk azért, hogy legyen áldás bibliaolvasó körös szolgálatunkon!

Dátum	Olvasnivaló		
2024. november 28.	KEZDŐ ALKALOM	Példabeszédek	Zsoltárok
2024. december 12.	Mózes I. könyve 1-25. + Máté 1-9.	1	8, 9, 43, 94, 113
2025. január 2.	Mózes I. könyve 26-50. + 2Móz1-16 + Máté 10-19.	2,3	24, 69, 78, 86, 93,
2025. január 16.	Mózes II. könyve 17-40 + Máté 20-28	4	95, 114, 133, 141
2025. január 30.	Mózes III. könyve + Márk 1-8	5	15, 55, 60, 67, 81,
2025. február 13.	Mózes IV. könyve 1-20 + Márk 9-16	6	26, 47, 50, 82,

HAMAR JÁNOSNÉ

Kihunyt életek szívbevésett naplója

Széchezy Rita szemorvos, író, teológus, többszörös „Az év orvos írója”-díjas novellista, publicista. Több mint húsz éve publikál gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt. A „Sosemvolt nyarunk ragyogása” című könyve „nehezen letehető olvasmány, mert komplex élmény. Stílusbravúr, mely azokat az idők idézi meg, amikor az embereknek még volt ideje és késztetése, hogy életüket, gondolataikat aprólékos odafigyeléssel örökítsék meg. Klasszikus fejlődésregény és megtéréstörténet. Romantikus szerelmi történet, és rengeteg csemege is egyúttal: orvos- és kultúrtörténeti érdekességek, melyek olyan természetességgel illeszkednek a választott műfaj, a napló kereteibe, ahogyan a mozaikdarabkák hozzák létre a gyönyörű egészet” (Lente István, a könyvborító tervezője).

1816 jégesővel, hóval érkezett nyara, Napóleon waterlooi veresége, az 1838-as nagy pesti árvíz, a londoni St. Paul's Hammersmith katedrális egyik márványtábláján ma is olvasható név: Emily FitzGerald – ezek a naplóíró főhős, Asztay Bíró András életútjának jelentős állomásai.

Az 1790-ben született orvos bejegyzéseiből kibontakozik egy rendkívül tehetséges, de szertelen ifjú felelősségteljes férfitársa érése és tiszta szerelme egy előkelő és művelt angol hölgy, a kortárs irodalomért és a londoni nővérképző iskoláért egyaránt lelkesedő Emily iránt.

Egy váratlan hadi fordulat nyomán az elveszett napló idegen kezekbe kerül, és ennek köszönhetően betekinthetünk a magyar szabadságharc odaadó ápolónőjének, Zsuzsannának a feljegyzéseibe is.

Széchezy Rita a történelmi környezetben játszódó regényt korabeli naplók nyomán korhű nyelvezettel, kalligrafikus kézírással alkotta meg. A történet háttérben bepillantást nyerünk a korabeli orvoslás és egyetemi élet mindennapjaiba is.

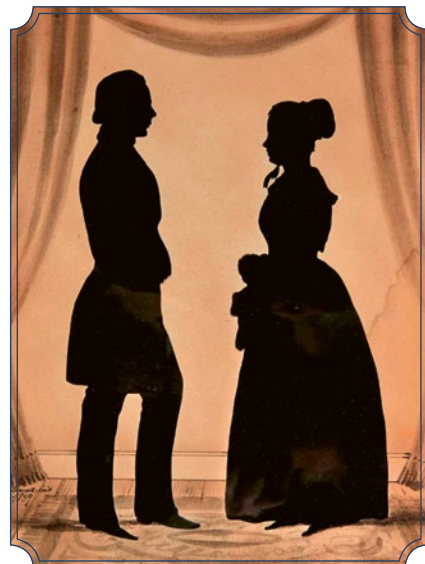
RÉSZLET A KÖNYVBŐL

S ezért történt, hogy azon a nyáron gabona nem nőtt, termés nem sarjadt, az időjárás különössége miatt pedig az európai kontinensen egérözön pusztított. Végítélet napjait éltük, s tudta ezt mindenki, ki ez évben tuda-

tával rendelkező halandó volt. Művészek, tudósok, mind e pusztító idő hatása alatt lézengtek. Példának okáért Byron is, ki 1816 júliusában vetette papírra a Sötétség című versét, mely híven leírta oly sokunk gondolatját.

„Álmat láttam, s nem álom volt csupán,
Kihúnyt a fényes nap, s a csillagok
Az örök térben vaksin tébolyogtak
Reggel jött, ment, jött – s nem hozott napot...”

Ha szívemet oly mély bánat és lelki-furdalás nem terhelte volna (korábbi gabonaügyleteimre gondolok itt), e művekben minden bizonnyal nagy gyönyörűségem lehetett volna, oly

megrázóan írták le ezek a sorok azt a valóságot, melyben éltünk.

De szívem haldoklott mellkasomban, hiszen ez évben a gabonátároló házak megmenthettek volna ezeket, miképpen történt az a bibliai József idejében, az egyiptomi termés nélküli hét esztendőben. De mily éjsötét keserv, hogy mindez lehetetlen volt már ekkor! Hiszen minden gabona felvásárlatott a jó termés éveiben, a hadiállapotok nyereségére vágyó, e szívöket is áruba bocsátó gaz kereskedők által! A hozzám hasonló lelketlen nyereszkesedők által!

Én ekkorra már igyekeztem minden üzleti kapcsolatokat megszakítani, mely a szégyenletes gyakorlattal még összekötött, de ezekben a napokban mégis szomorú aratását figyelhettem gyalázatos vetésemnek.

Hogy korábbi üzemleimmel talán saját Kicsi Madaramtól is éppen én vontam el a jó falatot, az egészséges étket, mellyel erejét időben visszanyerhette volna... elviselhetetlen súlylával rám nehezédő feltevés volt...

Oh, igen, tetteiről csak a balga hien-di, hogy az, ha titokban történt, rejtve is maradhat. Elénkbe jó minden, mit valaha cselekedtünk, s mi előbb vagy

utóbb megállni kényszerülünk, azokkal felelősséggel szembenézni.

Keserves, vigasztalan napok, hetek voltak! Hol, s ki adhatott volna feloldást?! Ugyan hova menekülhetne a lélek, ha éppen saját magát kívánja elkerülni?!

Emilym április hónap végére minden fent leírt nehézség ellenére gyönyörűen erőre jutott, sőt május havának első heteiben már egész napokat is fennjárt. Ez nagy megkönnyebbülés volt mindnyájunknak, megszépítette a tavaszt, s gyönyörű nyarat ígért.

Másik forrása békémnek, mely lelkifurdalástól gyötrődő lelkem támasza lett e napokban, egy elibém került vers volt, melynek címsora: „Amazing grace” – Lenyűgöző kegyelem.

A sorok szerzője, bizonyos John Newton, mondhatni kortársam volt, akkor hunyt el, midőn én a nagykorúságot éppen elértem. Az ének sorait egy rabszolgaszállítmány érkezését várva – melyben érdekelt volt –, a

hajókikötőben vetette papírra. Ennek egyik sora pedig ez: „Vak voltam valaha, de immár tisztán látok...” Ezek a sorok, s keletkezésük története nekem azonnal szívembe égtek, mivel saját magamra ismertem benne. Hiszen a dal szerzője hasonlóan járt felismerési útján annak megírásakor, miként én voltam ezekben a napokban: ugyan már látott, a kegyelem már megszabadította, de keserves cselekedeteiben mégis valamelyest benne volt ragadva! S éppen úgy, ahogy John Newtont, engem sem taszított el magától sem az emberi, sem az isteni társaság...

Ez volt hát a valódi vakság, s ez a lenyűgöző kegyelem...

Ezek felismerése után azonnal utasítottam titkáromat, hogy ellenőrizze könyvelésemet, s minden, még korábbi üzleteimmel esetleg összekapcsoló szálát azonnal és végérvényesen szakítson meg.

S ezt a fordulást Emilymmel is megosztottam, s ő is feloldozást adott nekem. Szavaival, s mi ezeknél is többet mesél, gyönyörű lénye minden rezdülé-

léseivel. Mozdulataival, szeme nézésével, puha ajka néma szavával...

Így aztán újra gyönyörű harmóniában voltunk: egyazon szívvel, egyazon gondolatokkal, közös életünkre készülődvén. Olykor csak némán megültünk kéz a kézben, vagy felolvastunk egymásnak kedves köteteinkből. Én akkor már kiválóan bírtam az angol nyelvet, ő néhány mondatot beszélt csupán magyarul, de azokat szép tiszta kiejtéssel, gonddal formálta.

Egyszer orvosi újságok híreit nézegettük, másszor a Baltimore-i Híradó lélekkel teljes írásából merítettünk erőt, melyet egy barátunkká lett házaspár küldött el a tengeren túlról. Ezután jövőnkéről beszélgettünk, a szegénykórházról, melyet alapítani terveztünk, ahol mindkettőnk feladatot talál majd. Végetetül családi életünk terveit szövögettük, leendő gyermekeink neveit válogatván.

Széchezy Rita: Sosemvolt nyarunk ragyogása – Harmat Kiadó, Budapest, 2023 ■

LELKÉSZSZENTELÉS

November 25-én a Dunamelléki Református Egyházkerület közgyűlése keretében került sor a budapesti Kálvin téri templomban a lelkésszé szentelték Boross Sámuel volt ifvezetőnk

Fotó: Füle Tamás

NYILASNÉ DARABOS ANDREA

Úton Jézussal

Magam ezt az imasétát először szeptember végén a Ráday napok keretében férjemmel járhattam végig. Nagyon mély érzéseket váltott ki belőlünk, ezért amikor kiléptünk az imasátorból, szinte egyszerre gondoltuk azt, hogy ezt szeretnénk a mi gyülekezeteink tagjainak is megmutatni. Másodszor Anna lányommal járhattam végig. Mindkét lehetőségért hálás vagyok, szívhez szóló sétáim voltak. Néhány gondolatban szeretném megosztani a testvérekkel, hogy én mit értettem meg imasétáim során.

*Uram, segíts elcsendesednem, jelen lennem a számodra,
és engedni, hogy szólj hozzám!*

„Te pedig aki imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.” (Mt 6,6)

Manapság egy rohanó, zajos világban élünk, nagyon sok külső és belső inger ér bennünket. Egyre kevésbé tudunk csendben lenni, ezért fontosnak tartom, hogy legyen időnk elcsendesedni, mert a csend célja az Istennel való találkozás.

Az imádság az egyik legszorosabb kapcsolat Istennel. Egy személyes kap-

csolat, egy párbeszéd. Imádságainkkal kapcsolatban ne várjunk az ideális pillanatra, hanem imádkozzunk! Ne tologassuk, ne halogassuk, ne gondolkodjunk rajta túl sokat!

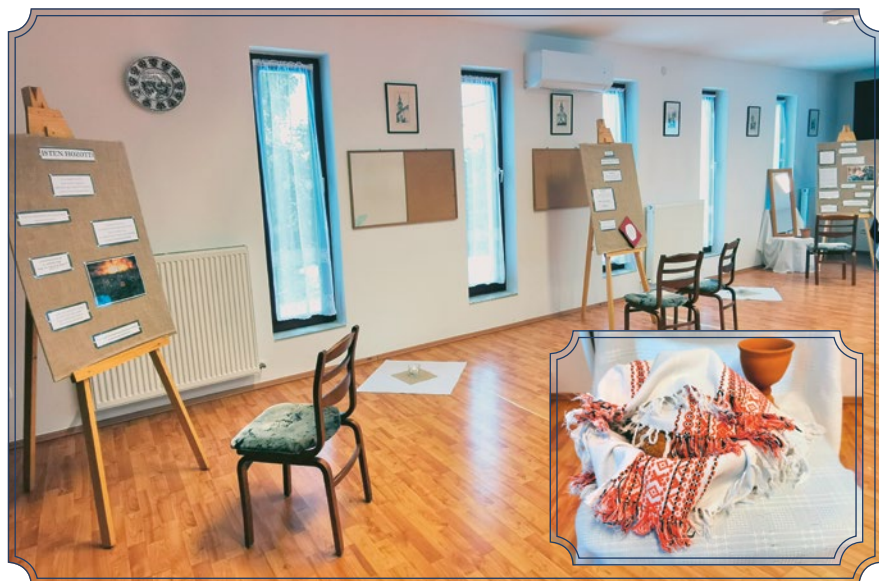
Isten szeret minket, várja, hogy Vele is beszéljessünk. Nem nehéz Őt megtalálni, mert folyamatosan kísér bennünket. Ott van körülöttünk. Vágyik arra, hogy beszéljünk. És sokszor csak vár, vár és türelmesen vár. Százszor és ezer-szer is megkérdezi: „Hol vagy?” (1Móz 3,9) Ismeri érzéseinket, bánatainkat. Szeretete irántunk mélyebb, mint az

óceán. Útitársként Jézust rendeli mellénk, és nyújtja felénk kezét.

És mi a válaszuk nekünk erre? Mindent elrontunk, tönkreteszünk. De a jó hír az, hogy neki adhatunk mindent, amit elrontottunk, amit tönkretettünk. Bűnös életünket. Isten látja a hibáinkat, a tévedéseinket, és kész mindent megbocsátani nekünk. Szeretné, ha mindent tiszta lappal kezdenénk. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy Egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16) Jézus az életét adta értünk. Újra és újra emlékeznünk kell erre, mert Krisztus számít ránk.

Berendezett imasétánk véget ért, búcsúzunk... Mellénk rendelt útitársunktól viszont nem kell elbúcsúznunk, ha kérjük, Jézus továbbra is velünk tart. Minden utunkon csendben, alázatosan sétál mellettünk. Döntsünk mellette ■

NYILAS ANNA

Reflexiók az imasétával kapcsolatban

Nagyon jó érzés volt végigmenni az imasétán. Minden állomásnál külön-külön találtam olyan részeket, aminél azt éreztem, Isten hozzám szól. Azt éreztem, nem vagyok egyedül, mert végig ott van mellettem Isten, és arra vár, hogy végre szóljak Hozzá. Soha nem fogom tudni igazán jól szavakba önteni, hogy ez milyen egyszerű érzés.

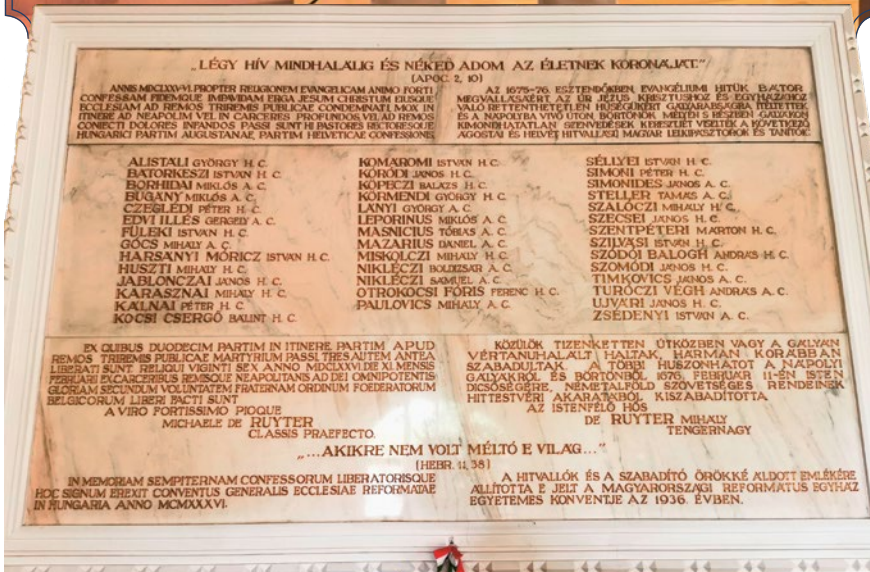

A kedvenc állomásom az első volt. Nagyon magával ragadó volt, ahogy az üzenet végén úgy „köszönt” el Jézus, hogy: „Barátod Jézus”. Lassan értettem csak meg, hogy Jézus igenis barátjaként tekint rám, akitől várja, hogy beszéljen vele. A beismerés miatt egyre jobban odafigyeltem az állomásokon, hátha megtudok még valamit Istenről, hátha érzem valahol, hogy szól hozzám. Nem csalódtam. Minden elolvasott ígétől közelebb éreztem magam Istenhez.

Összességében nagyon jól volt kivitelezve az egész séta, szívhez szóló igékkel és nagyon ötletes szemléltető eszközökkel voltak gazdagítva az állomások. Nagyon szépen köszönöm ezt az élményt, örök emlék marad számomra. ■

TEOLÓGIAI ESTÉK

November 13-án a Teológiai esték sorozat keretében a gályarab prédikátorok elleni üldözésről és az ellenük megindított perben 350 éve történt elítélésükről tartott előadást Dr. Csorba Dávid irodalomtörténész, református teológus a pomázi gyülekezeti házban

Fájó szívvel vettünk végső búcsút Demeter Miklós orgonista testvérünktől (1942-2024)

December 6-án a pomázi templomunkban nagyszámú hozzátartozó, személyes jóbarát és gyülekezeti tag részvételével tartott istentiszteleten vettünk végső búcsút volt presbiterünktől, DEMETER MIKLÓS orgonista testvérünktől, aki 82 évesen, november 9-én adta vissza lelkét Teremtő Urának. *Bereczky Œrs* budakalászi református lelkipásztor bevezető szavai és imádsága után *Nyilas Zoltán* esperes hirdette Isten ígését – elhunyt testvérünk végakaratainak megfelelően – Pál apostol első Korinthusi levele 13,8-13 versei, azaz a Szentírás Szeretethimnusa alapján.

Arról szólt, mi az, ami érték és ami értéktelen, mi a minden és mi a semmi, és mi az, ami örökké megmarad. A szeretet. Mert semmi sem marad meg az örök éltre, csak a szeretet. Bármilyen ajándékaink is legyenek a mi időnkben, nem hasonlítható ahhoz a szeretethez, amelyet Isten jelenít meg nekünk.

Fájó szívvel búcsúzunk, és számvetést végzünk, mi az, ami megmaradt, és mi az, ami elmúlt ebből az életből. Ami megmarad, az a szeretet. Mert a szeretet soha el nem fogy. Miklós testvérünk korán elhunyt édesanyja sírjára is ez van felírva.

Mi az, ami megmarad? Az élet nem tűnik el nyomtalanul. Megmarad a hűség. Hűség a feleségéhez, Ilikéhez, a gyermekeihez, a gyülekezetéhez. Megmarad az, ahogyan Miklós az ebben az évben éppen 125 éves orgonát megszólaltatja. Krónikánk 1955. évi feljegyzéseiben két bejegyzés is szembetűnik: „Március 22. – írja *Demeter József* lelkipásztor – meghalt a feleségem.” „Április 8. –

Miklós orgonált. Először.” Kevesen értik, mit jelentett az '50-es, '60-as években református papgyereknek lenni. Ezenkívül megmarad az a sok építész munka a pomázi és a budakalászi templomon, vagy a gyülekezeti házunkon, amelyet ő vezetett. Megmarad, hogy úgy ment el, a betegágyon szorítva esperes úr kezét, hogy bizonyosságot tett: „Krisztusban van az én üdvösségem.” Ezzel a hittel érkezett haza, az örök boldogságba.

Megmarad a hit, a remény és Jézus.

Krisztushoz költözött testvérünk temetésére az istentiszteletet követően családi körben került sor a pomázi református temetőben. A család kérésére, a koszorúra szeretetből elkészített összegeket a templom perselyébe helyezhettük el, melyet testvéreink gyülekezetünk gyermek- és ifjúsági szolgálatára ajánlottak fel.

„Szeretném, ha Isten úgy jönne mások életébe, mint az enyémbé”

Kovács Levente vagyok, 15 éves, és mint oly sokan, én is a Szentendrei Református Gimnáziumban tanulok, emellett pedig Pomázon focizok.

- Hogyan kerültél ebbe a közösségbe?

- A bátyám miatt kerültem be ebbe a közösségbe. Ő miatta kezdtem el ifi-járni. Ő mondta, hogy menjek, és megtetszett, mert mindenki vicces és kedves volt.

- Hogyan támogatja az ifi a tagjait a hitükben?

- Engem legfőképp az ifivezetők kezdtek támogatni a hitemben. Aztán megismertem jobban olyan embereket a közösségen belül, akik szintén támogatnak a hitemben. Együtt imádkoztunk, énekeltünk és beszélgettünk Istenről, és ezáltal támogatjuk egymást a hitünkben.

- Hogyan éled meg a hitedet a mindennapokban?

- Ha őszinte lehetek, nehezen. Nem mindig tudok imádkozni, vannak napok, amikor sajnos ez is kihívás. A baráti köröm furán szokott rám nézni, amikor hitről van szó. De ez engem nem zavar, én próbálom a hitemet minél többször gyakorolni.

- Milyen a kapcsolatod az ifivezetőkkel?

- Szerintem elég jó. Életem egyik, ha nem legfontosabb emberei, és most nem túlzok. Nekik is köszönhetem, ahol most tartok a hitemmel kapcsolatban. Ez úton is szeretném megköszönni Samunak ezt a rengeteg emléket az ifiben. Köszönöm Rékának, hogy megmutatta azt, amit igazán szeretek. Sebinek és Eszternek pedig nagyon hálás vagyok a sok boldog pillanatért, amit minden pénteken átélhetek. Szóval nagyon szerettem őket, és nagyon köszönöm nekik, amit adtak nekem.

- Milyen egy ideális ifialkalmak számodra?

- Számomra az az ideális ifi, amikor sokan vagyunk. Ott van az összes ifivezetőnk, és beszélgetünk, eszege-

tünk és a legfontosabb, hogy jól érezzük magunkat.

- Volt-e olyan esemény az ifiben, ami nagyon meghatározta a hitedet?

- Az idei ifihéten történt életem legmeghatározóbb eseménye Sebestyén egyik előadásán. Elmesélte az élettörténetét, hogy hogyan találkozott Eszterrel, és hogy vált lelkésszé. Nekem nagyon sok kérdésem lett eközben. Az előadás után odamentem hozzá, és beszélgettünk az életemről.

A következő napon történt, hogy elmentünk egy kilátóba. Volt egy ötlet, hogy amikor felérünk oda, menjünk vissza párokban, és ismerjük meg jobban a párunkat. Én Rékát kaptam. Vele is sokat beszélgettem. Amikor Réka elkezdett Istenről beszélni, akkor már éreztem valami gondolatot, amit nem tudtam hova tenni. Másnap sütögetés közben beszéltem valakivel komolyabb dolgokról is. Akkor már megértettem, hogy imádok beszélni másokkal és

imádok Istenről beszélgetni. Aztán sírva menten oda Rékához, majd azt mondtam neki, hogy már tudom, mit akarok az életemben. Azt szeretném, hogy Isten úgy jöjjön mások életébe, mint az enyémbé. Váratlanul, de a legnagyobb boldogságot hozva magával. ■

KOVÁCS GERGŐ

Csak egy van

Csak egy van, ki már nem ember,
csak egy Lélek, ki megérthet.
Érte szegény s gazdag is felkel,
s örökké eltart az élet.

Egy gondolat bánt csak engemet,
sötétben imámnak ne legyen vége.
A bűnbán a bűnök nagyra nőnek,
s csak egy van, ki megfizet érte.

Csak egy van, ki megmenteni képes,
arca nincsen, néma s álomtalan.
Csak egy van, akit föltámadni vélek,
de harmadnapja Ő is messze van.

Hála ölel, hála kelt s nyugtat,
csak tanításod nem hálálom.
Egyedül sírok, alszok s mulat
hitem, mert Tenálad sem találok.

Ments meg, ments meg, Istenem,
ha hitemben már nem vagyok.
Az váltsd meg, ki meghalt értem,
s azt váltsd meg, kiért meghalok.

SEBESTÉNYNÉ JÁGER ORSOLYA LELKIPÁSZTOR

Adventi képek

„Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5,13-16)

Jézus a Genezáreti tó partján, a lankás hegyoldalon sok örökérvényű igazságot osztott meg az Őt hallgatókkal. E beszédek összefoglaló néven Hegyi Beszédnek nevezi Máté Evangéliuma. Az első kimondott szava a boldogságot kereső szíveket szólítja meg: „Boldogok...”, és ugyan ki ne vágya a boldogságra?

Közvetlenül ezután három olyan képet ad hallgatói elé az Úr Jézus, melyek segítenek abban, hogy megértsük: mi magunk is felelősséggel tartozunk életünkért, másokért és saját boldogságunkért is. Nem mindegy hogyan éljük meg hitünket, milyen cselekedeteink vannak, és mindezt hogyan, milyen szívvel adjuk tovább földi életünk során.

E három kép csodálatos módon dacol az idővel, és ma, a 21. század hajnalán ugyanúgy megállják helyüket, mint ezer, vagy kétezer évvel ezelőtt. A só, a hegyen épült város és a lámpásként világító gyertya képe ma is érthető és elgondolkodtató lehet mindannyiunk számára. Most, adventi időnkben, amikor elcsendesedve a lelkünket Karácsony titkaival szeretnénk bearanyozni, jó ha megállva, magunkba és felfelé tekintve bepillantunk az Igébe, és e három kép tükrében megvizsgáljuk gondolatainkat, cselekedeteinket.

ELSŐ KÉP: A SÓ

Az első kép a sóról szól. A só az étel ízének titka, az étel lelke. Aki már készített ételt, főzött vagy süített, jól tudja, hogy nélkülözhetetlen. Nemcsak a levesek, szószok, főzelékek vagy húsételek készítésében kell, hogy ott

legyen, hanem még a süteményekből sem maradhat ki egy csipetnyi só. Hiába teszünk bele minden finomságot, hiába a legegészségesebb és legtáplálóbb alapanyagok összessége, ha ki marad a só: valahogy az egész hiábavaló. Meg lehet enni, de nem lesz nagy élmény.

A só mértékletességre is tanít: túl sok belőle pont olyan rossz, mint a túl kevés. Sőt, ha túlsózunk valamit, azt még nehezebb jóvá tenni, mintha teljesen kifelejtjük.

A só képe arra tanít bennünket, hogy ilyenekké kellene válnunk mások számára. A só nélkülözhetetlen. Ott kell legyen. A keresztyén ember jelenléte nélkül e világ reményét, célját, értelmét veszítené. Mindannyian felelősök vagyunk azért, hogy körülöttünk

szebb, tartalmasabb, boldogabb célért, ügyekért, eszmékért lelkesedjen, küzdjön a világ. Mindannyian felelősök vagyunk azért, hogy a körülöttünk élők békességet, örömet és szeretetet találhassanak kapcsolataikban, munkájukban, mindennapjaikban, ünnepeikben.

Sokféle, sok helyen és sok formában éljük mindennapjainkat. A család a legbensőbb színtere legtöbbünk életének. Itt ugyanolyan fontos, hogy sóvá váljunk, mint a munkahelyünkön, iskolánkban vagy tágabb környezetünkben. Mivel a só mindig ugyanazt a friss, élénk, üde és felemelő ízt adja, mindenhol fel fognak ismerni bennünket. Ugyanaz az íz, hűsége és kitartóan.

Másrészt lelki értelemben is figyelmeztet arra e kép, hogy a túl sok megárt. Mondjuk is: a kevesebb több. A jószándékkal túlzásba vitt igazság-ismeret hangoztatása, a hittitkok lépten-nyomon való hirdetése, vagy a túlzásba vitt „Meg akarom őt téríteni” magatartás helyett mértékletességére is figyelmeztet bennünket Jézus a só képével. Van, amikor inkább imával kell a háttérben maradva bízni abban, hogy Ő majd elvégzi helyettünk a legfontosabbat.

A só addig jó, amíg ízét, zamatát Jézusban találja és Tőle kéri el. Ha máshonnan, vagy Róla elfeledkezve élénk meg életünket, akkor a megkeseredés és az ízetlenné válás árnya fenyegethet bennünket. Maradjunk meg hitünkben Jézusban, az Ő ereje elegendő forrás ahhoz, hogy bennünket megtartsion.

MÁSODIK KÉP: A HEGYEN ÉPÜLT VÁROS

A második kép egy hegyen épült várost vetít elénk. Milyen jó tudni, hogy a városokat régen fallal vették körül. Védelmet is biztonságot nyújtottak az oda menekülőknél. A menedékvárosok fogalma az Ószövetség lapjairól is ismerős lehet (5Móz 4,41-43; Józ 20,1. 9) E városok többnyire hegyen épültek, és már messziről lehetett látni őket. Azok kaptak itt védelmet, akik nem szándékosan követtek el súlyos vétkeket, s a vérbosszútól így megmenekülhettek.

A fallal körülvelt város képe a hegyen ma is arra tanít, hogyan lehetünk ilyené mi magunk is. Nyújthatunk védelmet, segítséget, reménységet azoknak, akik elfáradva, kimerülten, reménytelenül poroszkálnak életük ösvényén. A bajbajutottak, az üldözöttek, a betegek mind-mind erőt kaphatnak e támogató, reményt nyújtó szeretet által. Ilyen városokká lehetünk a környezetünk számára. Azonban fontos tudni: mi csak képviselői, leképezései vagyunk e körülölelő, befogadó és védelmező szeretetnek.

Evangélikus testvéreink nagyon szépen köszöntik egymást: „Erős vár a mi

Istenünk”. Vagyis a védelmet, erőt, reményt Ő adja. Emellett mi magunk is állampolgárai lehetünk az Ő országának, a mennyi Jeruzsálemnek, melynek már a neve is annyit tesz: a békeség városa. Bárcsak valóságban is azzá válna, de lelki értelemben mi mind felelősök vagyunk azért, hogy hegyen épült várossá váljunk, és a rászoruló számára kaput nyissunk a város falán. Az ilyen várat, az ilyen várost nem lehet elrejtteni.

HARMADIK KÉP: A LÁMPÁS

S végül a harmadik kép a lámpás képe, ami így adventi időben különösen is hangsúlyos mindannyiunk számára, mivel a kis gyertyák ott égnek hétről-hétre a koszorún, emlékeztetve arra, hogy közeledik az Úr születésének ünnepe. A bölcsőben Isten jön el közénk, egy kiszolgáltatót, apró emberi testben. Az Ő érkezése a legnagyobb csoda és a legszebb ajándék, kibeszélhetetlen titok.

A gyertyát régente vékával fedték el, ha már nem akarták, hogy világítson. A véka, vagyis *modiosz* (görögül), egy nagyobb (8-9 l) úrtartalmú edény volt. Ha ezzel betakarták volna a gyertyát, oxigén hiányában egy idő után elaludt volna a lángja.

A gyertya feladata, hogy világítson és meleget adjon. Ha lámpássá, gyertyává válunk, akkor másokért égünk el. Tetteink, cselekedeteink nem öncélúak, hanem másokért élünk. Ahogyan az Úr Jézus egész élete erre nézve példa lehet. Csak akkor tudunk ilyen gyertyácskák lenni, ha nem magunkat adjuk, hanem engedjük, hogy az Ő lángja és melege lobogjon rajtunk keresztül a környezetünkben.

Nagy szükség van ránk így is. A szeretet lángocskáját erős viharok és sok hideg eső tépazza ebben a világban. Van, hogy nem könnyű ilyen lámpásként fényleni. Magunkban, Jézus támogatása és mellénk állása nélkül nem is lehetne. Ő azonban segít, ha kérjük. Lehet, hogy csak egy kis asztali területen, vagy egy kisebb szobában, de az is lehet, hogy egy egész nagy téren lesz világos, ha felvállaljuk Jézus bátor és áldozatos szeretetét környezetünkben.

E fény, e melegség szintén nem rejtethető el. Ha elrejtjük, ha félelemből eltakarjuk, akkor célját és értelmét veszíti.

HIT, REMÉNY, SZERETET

Mind a három kép túlmutat önmagán. Mind a három kép olyan szorosan fonódik Jézus szeretetéhez, jelenlétéhez és erejéhez, hogy érthető legyen: nélküle nem valósulhat meg egyik sem. Jézussal azonban sóvá, hegyen épült várossá és lámpássá válhatunk mások számára. Nélküle értelmetlenség lenne azt hinni, hogy szebbé, jobbá, tartalmasabbá tudnánk tenni e világot.

Úgy ragyogjék hát a mi világosságunk, hogy engedjük, hogy Őt érezzék, Őhöz meneküljenek és Őt lássák a

körülöttünk élők! Ez a mi egyéni felelősségünk: maradjunk meg Őbenne, és akkor a többi elvégzi helyettünk bölcs szeretetével az Úr.

Három kép, mindegyik túlmutat önmagán. Mindegyik Isten ajándéka, és csak Általa válhat létté.

E három fogalom akarva, akaratlanul is három másik kifejezést juttat eszembe, Pál 1Korinthusi leveléből, a Szeretet Himnuszából: „*hit, remény, szeretet*”. S hogyan folytatódik? – „*e három közül pedig legnagyobb a szeretet*”. Igen, az a Szeretet, mely lámpásként világítva eljött e világba, Betlehembe, hogy ne maradjunk a sötétségben. E szeretet által Jézus szeretne ott lobogni, világítani és élni a szívünkben, hogy ahova csak megyünk, fény és melegség hullhasson mások életére is. Ámen. ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA

Advent küszöbén

Még zöldellő nyarakat álmodnak a fák,
mint ki visszanéz egy messi utcavégről,
de kezded már hús kavicsra lel,
s az égből ezüstös pára száll.

Már kabátot húz az esti szél,
fércelt gomblyukán kikandikál a bánat,
s reszketeg kezekkel szürkére mos
eget és fákat e felhős november.

Mégis a horizonton túl feldereng,
s különös kriksszkrakszot ír az égre,
mintha Valaki járna a fény táván.
Lépte haranggal: a remény ébredése.

Kisfiú a kirakatnál

Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsse egyedül a Szentestét. Az utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkült, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisfiút. Nagy, vágyódó szemei egy kis betlehemre szegeződtek. A férfi megszólította:

– Ezt szeretnéd megvenni? – A fiú bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról.

– Nem is lehet drága – folytatta a férfi. A kisfiú kihúzta kezét a zsebéből, tíz krajcáros csillogott benne.

– Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit. – A férfi elkérte a pénzt, s a fény felé tartotta.

– Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el. – A gyerek csodálkozva nézett a férfira.

– Gyere, menjünk be az üzletbe... – és megfogta a hideg kis kezét. Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő. Udvarias mosollyal szólt:

– Éppen zárni készülök.

A férfi hunyorított a szemével:

– Akkor a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált. Az angyalok vesztették el. Azt vehet rajta, amit csak akar. – Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette.

Kezébe vette, megvizsgálta a pénzt. Aztán sugárzó arccal mondta:

– Micsoda szerencse! Te aztán jó fiú lehetsz! Válaszd ki hát, amit szeretnél!

A gyerek először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó Betlehemre:

– Ezt szeretném.

A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A gyermek boldogan hagyta el a boltot. Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart.

– Szó sincs róla, uram – szólt a kereskedő. – Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünneplünk, figyelmeztetett bennünket:

Amit egynek tesznek a legkisebbek közül, azt nekem teszik.

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított. Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben Jézus. ■

SIKLÓS JÓZSEF

Gyermekdal

Isten egyszülötte,
hála, hogy születél,
hogy mennyei sorból
szegény gyermek lettél.
Odaszáll ma lelkünk
istálló föléd,
hol szalmán érkeztél
baromnép körébe.
Édes szülőanyád
rongyokban melenget,
tehénkék szájától
kis tested felenged.

Szolgálnak a barmok,
szolgál angyal-sereg,
csak az emberek közt
nincs megszálló helyed.
Álmodra vigyázó
pici angyalokkal,
mi is megszólalunk
altató dalokkal:

Dicséret, dicsőség,
amiért születél,
s minden földi gyermek
kistestvére lettél!

Csobánkai evangelizáció

November 25–27-e között Ittész István evangélikus lelképásztor tartott evangelizációt „Adventi várakozás” címmel Csobánkán. Máté evangéliuma 25. részéből, a tíz szűz példázatán keresztül kerestük Isten világos üzenetét énekekkel, imával.
(Részletes beszámoló a következő számunkban lesz olvasható.)

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2024. október 30. ■ Teológiai este sorozat Óváryné Herpai Dóra teológus, diakónus szolgálatával.
2024. október 31. ■ Reformáció, ünnepi istentisztelet a Psalmus kórus szolgálatával; megemlékezés pomázi temetőnkben lelkipásztoraink sírjainál.
2024. november 8. ■ Presbiteri gyűlés.
2024. november 9. ■ Egyházmegyei női csendesnap a pátyi gyülekezetben.
2024. november 17. ■ Dicsőítő istentisztelet a pomázi templomban.
2024. november 22. ■ Anyuka kör alkalmak Csobánkán.
2024. november 22-24. ■ Imaösvény a pomázi gyülekezeti ház nagytermében.
2024. november 25-27. ■ Evangelizáció Csobánkán Ittész István ny. evangélikus lelkipásztor szolgálatával.
2024. november 28. ■ A Pomázi Bibliaolvasó Kör első alkalmak.
2024. november 30. ■ Egyházmegyei presbiteri csendesnap a főt-központi gyülekezetben.
2024. december 1. ■ Adventi jótékonyági vásár a pomázi gyülekezeti házban.
2024. december 8. ■ Kézműves gyermekdelután.
2024. december 9-13. ■ Rorate alkalmak (hajnali áhítatok) a pomázi templomban.
2024. december 13. ■ Idősek karácsonya a konfirmációra készülő fiatalok szolgálatával; presbiteri gyűlés.
2024. december 15. ■ A budakalászi református kórus szolgálata a pomázi adventi istentiszteleten.
2024. december 24. ■ Gyermekkarácsonyi alkalmak Csobánkán és Pomázon.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2024. december 25-26. ■ Karácsonyi ünnepi istentisztelet úrvacsorai közösségben.
2024. december 31. ■ Óévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
2025. január 1. ■ Újévi istentisztelet Csobánkán és Pomázon.
2025. január 19-24. ■ Ökumenikus imahét Pomázon és Csobánkán.
2025. január 31-február 2. ■ Presbiteri hétvége Esztergomban.
2025. február 21-23. ■ Gyülekezeti hétvége Mátraházán.

KERESZTELŐ:

2024. december 8. ■ Rédei Erik Tamás.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2024. október 15-én elhunyt **Gelu Imre** (†80) testvérünk, temetése 2024. november 8-án volt pomázi református temetőnkben.
2024. október 15-én elhunyt **Kispál Józsefné** (†90) testvérünk, temetése 2024. november 15-én volt Pomáz város ravatalozójából.
2024. október 18-án elhunyt **Lőkös Sándor** (†71) testvérünk. Emlékére 2024. november 17-én megemlékezést tartottunk a csobánkai imaházban.
2024. október 27-én elhunyt **Laskai Imréné Kanó Ilona** (†86) testvérünk, temetése 2024. november 15-én volt pomázi református temetőnkben.
2024. november 9-én visszaadta lelkét Teremtőjének **DEMETER MIKLÓS** (†82) orgonista, korábbi presbiter testvérünk. Emlékére 2024. december 6-án megemlékezést tartottunk a pomázi református templomban; temetése családi körben a megemlékezés után volt a pomázi református temetőnkben.
2024. november 25-én elhunyt **Kálmán Norbert** (†50) testvérünk, temetése 2024. december 6-án volt a csobánkai temetőben.
2024. november 25-én elhunyt **Gelu Sándor** (†86) testvérünk, temetése 2024. december 12-én volt a szentistvántelepi temetőben.

Isten vigasztalását kérjük a gyászoló családoknak!

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1. Tel.: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke út 9.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: www.pomaz.reformatus.hu

Facebook: facebook.com/

pomazcsobankareformatus

Gyülekezetünk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-2222253-00000000

Csobánka: 11784009-2222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter,

Mazaray Sándor, Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com;

Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban,

gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Adományokat köszönettel elfogadunk.

Gyülekezeti újságunk következő száma várhatóan 2025. február 23-án jelenik meg.

*Minden kedves testvérünknek szeretetteljes,
áldott karácsonyi ünnepet és Krisztusban boldog újesztendőt kívánunk!*
A Szerkesztőbizottság

Adventi jótékonysági vásár

Adventi első vasárnapi úrvacsorás istentiszteletünk után jótékonysági vásárt tartottunk pomázi gyülekezeti házunkban és a parókia kertjében. Vásárolhattunk pomázi kézműves termékeket: mézet, gyógyteát, lekvárt, szörpöt, csuhé díszeket, makramét, hímzett textileket, kávé kapszula díszeket, fűzött gyöngy ékszereket, mézeskalácsot, forró csokit, kávé, süteményeket. A szeretetvendégségen asszonytestvéreink és ifiseink zsíros kenyérral és forró teával kínáltak bennünket.

A nagy Úr Isten megáld titeket, ki teremté a mennyet és földet minden szép ékességgel. Annakokáért, akik itt élünk, téged, Úr Isten, áldunk, dicsérünk most és minden időben.